

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin A. Z. S.
din
Republica Socialistă România*

*ANUL LIV
NOIEMBRIE — DECEMBRIE
1976*

O inimă înțeleaptă

Iubiți Frați și Stimate Surori:

Ne aflăm la finele anului 1976. Prilej de introspecțiune spirituală, sau folosind limbajul marelui cîntăreț al lui Israel, David, ocazie de a ne „număra bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă” (Ps. 90,12).

Destul de repede, poate mult prea repede, timpul, această componentă și etalon al vremelniceii noastre, se rostogolește în infinitul în care-și are originea, lăsîndu-și amprenta asupra a tot ceea ce viază și se înfăptuiește și chiar asupra chipurilor noastre, ale muritorilor.

Ca oameni credincioși, ca slujitori ai viului Dumnezeu și ai Bisericii Sale, în acest moment al bilanțurilor, al mulțumirii și căutării lui Dumnezeu în atmosfera cercetătoare a Săptămîinii de Rugăciune, ne întrebăm pe bună dreptate: „Am ajuns noi oare să găsim odihna păcii în Isus Hristos? Sau rămînem creștini plini de temeri, creștini care dau greș în a trăi experiența identității lor cu Hristos?” Inspirația divină ne spune că: „Mulți dintre cei ce mărturisesc a fi urmași ai Domnului Hristos, au o inimă nestatornică, plină de temeri, reinstalare a se încrede în Dumnezeu. Ei nu se supun în totul Lui, temîndu-se de consecințele unei asemenea supunerii. Dacă aceștia nu vor ajunge să se supună în totul viului Dumnezeu, nu vor fi în pace cu Mintuitorul și Desăvirătorul mintuirii noastre”.

„Ei nu se supun în totul Lui... Aceștia se tem de consecințele unei asemenea supunerii”. Iată gânduri asupra cărora să ne oprim cu adevărat. În viața de fiecare zi, dovada pierderii unei bătălii este supunerea, predarea. Bătălia împotriva păcatului însă, se câștigă numai prin supunere față de Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos. Dacă în adevăr, dorim să fim moștenitori ai făgăduinței veșnice, atunci, noi trebuie să ne consacram, să ne supunem Lui, și în rugăciune să-I spunem:

„Doamne, mi-e de ajuns. Am obosit! Sint sătul de încheștarea cu păcatul. Sint sătul de înfrîngerii. Am început de prea multe ori să pășesc pe calea sfințirii mele complete și am dat greș. Am obosit să port masca fățărniciei, să așez o mină care să impresioneze, să facă pe cei din jurul meu să creadă că sint... ceea ce Tu știi prea bine că nu sint... Sint în mine insumi plin de contradicții, mă fac vinovat de păcate ascunse, care rod la temelia sfințirii mele... Am obosit a zîmbi și vorbi despre pace numai de circumstanță, în timp ce sufletul meu este un teatru de luptă, o luptă cu mine și cu ceilalți. Am obosit să tot fiu înfrînt. Sint dezolat și mă supun Ție!”

„Este un lucru grozav”, spune serva Domnului, „să slujești în cele sfînte, cînd inima și miinile sint nesfințite”, cînd concepția noastră despre slujire și sfințire este departe de ceea ce spunea Mintuitorul cînd ne sfătuia: „Și învățați de la Mine căci eu sint blind și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”.

Da! Pentru succesul vieții noastre creștine, este necesar ca Domnul Hristos să fie prezent în viața mea. Să conducă lucrarea sfințirii mele. Este necesară experiența, atât de realist prezentată de apostolul Pavel cînd spunea Galatenilor: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o „trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2,20).

Prea adesea, furtuna pasiunilor nesfințite ne răvășește viața și întunecă slujirea noastră. Prea adesea opacitatea sufletului nostru ne frustrează de părtașia cu Dumnezeu și cu aproapele nostru. Noi trebuie să ne găsim echilibrul păcii, al bucuriei și dragostei, fiind gata a îngădui Domnului Hristos să trăiască în noi, VIAȚA SA. Despre Domnul Hristos, serva Domnului spune, că a avut o singură țintă în viața Sa ca Fiul al omului, viață trăită aici pe pămînt, și anume, „A TRAIT, PENTRU A FACE PE ALȚII FERICIȚI”. Dar pentru a realiza acest deziderat sfînt, EL A DAT, A DAT VIAȚA SA, ca preț al fericirii noastre prezente și veșnice. Apostolul Pavel scriînd lui Tit, subliniază acest adevăr, arătînd că „El S-a dat pe Sine însuși, pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege...” (Tit 2,14 p.p.). Dumnezeu a „golit” cerul pentru fericirea noastră. El a dat ceea ce a avut mai scump — a dat pe Fiul Său, pe unicul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică (Ioan 3,16). El n-a avut nici un fel de rezervă. Dumnezeu a dat totul pentru mintuirea noastră. Oare, atunci cînd ne cere din partea noastră și-n dreptul sfințirii noastre o supunere fără de rezerve lucrării sfințitoare a Duhului Său Cel Sfînt, cere El ceva prea mult, mai mult decît a dat El pentru noi?

Este adevărat, că în vederea mintuirii, El cere din partea noastră totul, dar, în schimb, plin de bunăvoință și cu plăcere El „ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe” (2 Petru 1,4).

Dumnezeu nu ne scutește de obligațiile vieții. Din contră, sub forma unei porunci categorice El ne spune: „Să lucrezi șase zile, și să-ți faci TOT LUCRUL TĂU” (Ex. 20,9). Aceasta înseamnă împlinirea cu responsabilitate și corectitudine a tuturor obligațiilor vieții. El nu ne scutește de experiențele mai puțin plăcute ale vieții. Dezamăgiri, ispite sau necazuri. Dar ar fi bine și util să nu uităm niciodată, mai ales atunci cînd simțăminte firești, egoiste, își cer dreptul la supremația vieții noastre, că: „Dumnezeu... ne dă biruința prin Isus Hristos Domnul nostru” (1 Cor. 15,57).

Gîndul supunerii, al consacrării totale, al biruinței asupra firii noastre nesfințite, al identificării noastre cu Hristos, al sfințirii noastre depline, să ne stăpînească, să lucreze în fiii credinței valori eterne.

„Consacrați-vă lui Dumnezeu... Rugăciunea noastră să fie totdeauna: 'Doamne, primește-mă, ca să fiu al Tău cu totul. Toate planurile mele le depun la picioarele Tale... Rămii cu mine și ajută ca toate faptele mele să fie făcute în Numele Tău și în puterea Ta'. Lucrul acesta trebuie făcut zilnic... Supuneți Lui toate planurile voastre, ca să fie împlinite sau părăsite, potrivit providenței Sale. În felul acesta îți poți, zi cu zi, preda viața în miinile lui Dumnezeu, și atunci, viața ta va fi formată mereu, după viața lui Hristos” (Calea către Hristos p. 68). Atunci și numai atunci Hristos va fi nădejdea slavei noastre (Col. 1,27).

În acest fel rugăciunea psalmistului David capătă dimensiuni personale și veșnice, fapt ce ne face să ne înălțăm și noi glasul inimii noastre, și la încheierea acestui an să rostim cu credință în inimi:

„Învăță-ne să ne numărăm bine zilele ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!”

Ps. 90, 12

D. Popa

Republică—

- O inimă înțeleaptă
- Republică — măreață vatră
- Rămîneți în Mine
- Vegherea credinței
- Eden și Ghetsemani
- Din istoria profeților și regilor : Solomon
- Domnul neprihănirea noastră
- Epistola către Evrei
- Nemărginita bogăție a harului
- Fiul lui Dumnezeu- Fiul omului
- Sfirșit de cale
- Întrebări și răspunsuri

Vîltoarea anilor ce trec fără stavilă, ne-a adus în pragul celei de a 29-a aniversare a Republicii noastre dragi. În floarea tinereții ei și în plin avînt al înfloririi, ea își are clădită totuși această tinerețe pe străbuna vatră strămoșească în care au trăit moșii și strămoșii neamului nostru.

Cu adevărat măreață este această vatră, iar cuvintele, cu valoare de simbol, trebuie repetate și auzite pînă la marginile lumii: „Noi românii, nu am venit de undeva, ci am fost în toate timpurile — timpuri milenare — aici, la noi acasă, între Dunăre și Maramureș, între Marea Neagră și Apusenii, unde am continuat să existăm fără pauze istorice și în ciuda adversităților“!

De bună seamă că vatra noastră, adesea pîrjolită de vrăjmași, a rămas acoperită de cenușă, aceasta însă pentru a conserva mai bine mărturiile arheologiei, ale culturii unui popor neîngenunchiat, mărturii care ieșind neconștient la iveală, desfășoară astăzi filmul existenței noastre ca popor, atestînd existența elementului dacoroman pînă către secolul X, de cînd începe apoi desfășurarea procesului de formare a limbii și poporului român.

Istoria nu poate fi de nimeni și niciodată oprită din drumul ei. Ea spune un cuvînt hotărîtor și stabilește linii și direcții impuse de chemările momentului, de imperativele existenței, cerințelor naționale. După diferite chipuri și forme ale trecutului, după epoci de căutări și tranzit, măreața noastră vatră strămoșească, are astăzi forma avansată a existenței ei din totdeauna: Republică Socialistă. Și avansul acesta este împlinirea unui imperativ istoric, o chemare a zilelor noi pe care le trăiește vatra noastră străbună o necesitate obiectivă, superlativul existențelor statale moderne.

Știm de unde am plecat și unde am ajuns și, iarăși, știm greul drum pe care l-am avut de străbătut pînă la această nouă geografie materială și spirituală a țării în care trăim. N-au lipsit greutățile, n-au lipsit sacrificiile inerente unor asemenea ample prefaceri înnoitoare consemnate durabil pe acest pămînt, așezat de destinul istoriei la răscrucea marilor frămîntări. S-a construit imens în perimetrul celor 29 de ani; am construit în noi și în jurul nostru, după chipul și asemănarea unor vise ce vin din veacuri de suferință și umilire, dar depășind cu mult tot ce au visat înaintașii și lăsînd pentru cei ce ne vor urma pecetea unor ani de rodnică trudă.

Anii Republicii, tineri prin tinerețea noastră, au descătușat nu numai energii nebănuite dînd vocației noastre de constructori spațiul larg și generos al țării, dar au ridicat demnitatea unui popor la altitudinea menirii lui în lume, în fruntea acestei demnități stînd Exzellența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, de numele căruia sînt legate rezonanțe și cinstiri deosebite de care ne bucurăm oriunde ne-am purta pașii pe meridianele globului. Sîntem un popor pașnic și demn care și-a valorificat însușirile ca niciodată în trecut, și datorită lor se află astăzi în primele rînduri ale luptei menite să întroneze în lumea contemporană cele mai înalte aspirații ale popoarelor iubitoare de pace, libertate și progres. Nu există țară în care numele Republicii Socialiste Româna să nu fie rostit cu stîmă, cu prețuire pentru realizările ei; nu există om de bună credință, care să nu vadă în eforturile politicii României Socialiste dorința sinceră de pace și colaborare.

Douăzeci și nouă de ani din istoria celor două mii, gravați în piatra și în filele trecerii

(Continuare în pag. 4)

măreață vatră

„Rămîneți în Mine, și Eu voi rămînea în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine dacă nu rămîne în viță tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămîneți în Mine”. Ioan 15,4.

RĂMÎNEȚI ÎN MINE

Probabil ați văzut un uliu cău-
tîndu-și prada. Planează a-
proape nemișcat în vîzduh și
privește atent la tot ceea ce se pe-
trece în curțile gospodariilor. Păsă-
rile de casă sînt agitate. Puii aleargă
să se ascundă sub aripile ocrotitoare
ale mamei lor. Vai de acel
pușor neexperimentat care este
surprins în afara adăpostului! Va fi
o victimă sigură a dușmanului a-
ger, iscusit și iute.

Ne pîndește și pe noi aceeași pri-
mejdie. Satana, dușmanul nostru
milener stă la pîndă și așteaptă
momentul cînd nu mai sîntem în
adăpostul divin și putem fi ușor
învinși.

Noi trebuie să rămînem în Hris-
tos. Aceasta nu este doar o dorință,
ci un imperativ. „Rămîneți în Mine”
sună ca o poruncă pîn-tească
ce urmarește binele vesnic al
sufletului doritor de mîntuire.

În calea noastră care urcă piep-
tiș spre culmile desăvîrșirii, întil-
nim trei trepte importante: îndrep-
tățirea prin credință, creșterea în
har și sfințirea. Prin îndreptățire
ajungem să fim părtași cu Hristos;
umblînd cu El creștem în har și
rămînînd în El, vom fi sfinți, puși
deoparte, ocrotiți de sumbra experien-
ță a păcatului.

Domnul Isus face o paralelă între
viața creștinului și cea a vieții
nobile. Urmărind această paralelă
am putea ușor admite că îndrep-
tățirea prin credință din viața creș-
tinului ar echivala cu procesul de
altoire al vieții, creșterea în har
cu stadiul de sudură și de dezvoltare
al altoiului, iar sfințirea cu
procesul rodirii.

Rămînera în Hristos este o ex-
periență indispensabilă mîntuirii și
înseamnă maturizarea vieții crești-
nești motiv pentru care realizarea
acestei experiențe ar trebui să fie
în zilele acestea o țintă serioasă
de rugăciune pentru noi.

Vom încerca să prezentăm su-
biectul prin dezvoltarea a trei idei:
experiența în sine, condițiile și ur-
mările rămînerii în Hristos.

De fapt, ce înseamnă „a rămînea
în El”? Expresia este doar o figură
de stil, sau o frumoasă compara-
ție poetică? Este posibil ca o ființă
conștientă de sine să fie în
același timp integrată fizic în struc-
tura unei alte ființe? Probabil că
există creștini în aparență buni, că-
rora totuși să li se pară problema
aparținînd doar de domeniul fan-
teziei, motiv pentru care realizarea
acestei experiențe unice în maturi-
zarea lor lăuntrică să nu fi cons-

tituit încă un ideal concret și strin-
gent, în vederea căruia să se fi
mobilizat serios.

Experiența rămînerii în Hristos
nu este doar o atingere tangențială,
întîmplătoare a Mîntuitorului,
asemenea bolnavei din Marcu 5,25-
34. Da, vindecarea, puterea poate
veni datorită unei atingeri a cre-
dinței. Dar viețuirea ÎN Hristos este
condiționată de RĂMÎNEREA în El.

„Rămînera în El nu este o a-
tingere întîmplătoare și nici o le-
gătură din cînd în cînd. Mlădița
ajunge chiar o parte din viță... A
rămînea în Hristos înseamnă a
primi fără încetare Duhul Lui și
a trăi o viață de supunere în ser-
viciul Lui. Canalul de legătură tre-
buie să fie totdeauna deschis între
credincios și Dumnezeu. După cum
mlădița trage neînterupt seva din
vița cea vie, tot astfel și noi tre-
buie să ne agățăm de Isus și să
primim de la El prin credință tă-
ria și desăvîrșirea Lui de caracter”.

Dar nicidecum să nu ne imagi-
năm că rămînera în El este doar
o simplă „agățare” de Isus. Zacheu,
mînat de curiozitate, s-a cocoțat
într-un dud ca să-L vadă pe Isus
și astfel să completeze lipsa creș-
terii sale în statură. Aceasta a fost
faza primară a experienței lui cu
Isus. Dar adevărata experiență în-
semna rămînera lui Isus în casa
lui Zacheu. (Luca, 19,5). A rămînea
în El nu este o agățare forțată, nici
disperată de Mîntuitorul, nu este
o cocoțare orgolioasă pe o pretinsă
scară a valorilor spirituale prin
autoafișare, nici nu înseamnă a fa-
ce din Mîntuitorul o decorație pro-
pria, un pretext de autoîlăudare, sau
de a manifesta o evlavie căutată,
artificială, chiar fățarnică, cu scopul
dobîndirii unei prestațe spirituale
care să ne crediteze în fața seme-
nilor noștri. Aceste sentimente și
ambiții, chiar dacă mai răsăr în fa-
za primară a legăturii noastre cu
Isus, vor dispărea total în experien-
ța superioară a rămînerii în El.

Experiența aceasta apare în epis-
tola întâia a lui Ioan sub denumi-
rea de „ungere”. „Cît despre voi,
ungerea pe care ați primit-o de la
El, rămînea în voi, și n-aveți trebuin-
ță să vă învețe cineva; ci după cum
ungerea Lui vă învață despre toa-
te lucrurile și este adevărată, și nu
este o minciună, rămîneți în El, du-
pă cum v-a învățat ea”. 1 Ioan
2,27. După cum vița va acționa ne-

înterupt asupra mlădiței prin ca-
nalele sale de legătură, tot așa prin-
tr-o permanentă călăuzire a Duhu-
lui Sfînt creștinul va „învăța” tră-
irea unei vieți nobile, va fi călău-
zît de sentimente și principii sfin-
te și curate, iar puterea de discer-
nămint, prin folosirea filtrelor de
decanare ale rațiunii, va crește în
așa măsură încît mîntea va admite
necesitatea și posibilitatea felului
de a trăi și cugeta asemenea Mîn-
tuitorului ca una din problemele vie-
ții de credință.

Astfel, rămînera în El devine
cea mai înaltă experiență spirituală
creștinească. Va însemna o identi-
ficare cu felul de a trăi și gîndi al
Mîntuitorului. Această stare ideală
este frumos prezentată de Spiritul
Profeției în următorul citat:
„Dacă noi îngăduim, El se va i-
dentifica cu gîndurile noastre și cu
tendențele noastre în așa măsură, ar
lega așa de mult inima și mîntea
noastră cu voința Sa, încît atunci
cînd ascultăm de El, vom împlini
propriile noastre impulsii”.

Și acum, să vedem care sînt CON-
DIȚIILE rămînerii în El? De fapt
acestea sînt chiar treptele care duc
la sfințire.

Prima și cea mai importantă con-
diție este **DESPĂRȚIREA DE PA-
CAT**. Tinăra ramură altoită mai
înainte a fost tăiată dintr-o crean-
gă veche. Fiecare veche trebuie despăr-
țită de canalele vechi ale păca-
tului și trebuie altoită într-un me-
diu nou. Atunci caracterul va suferi
o transformare radicală: „Căci,
dacă este cineva ÎN Hristos, este o
făptură nouă. Cele vechi s-au dus;
iată că toate lucrurile s-au făcut
noi”. 2 Cor. 5,17.

Aici este potrivit poate, să deose-
bim două noțiuni ce aparent vizează
același obiect, anume păcatul.
Este o deosebire fundamentală între
„a fi păcătos” și între „a trăi în pă-
cat”. Din natură sîntem supuși le-
gii păcatului, sîntem înclinați să pă-
cătuiem, și datorită acestui fapt pu-
tem păcătui și involuntar, în care
caz păcatul apare ca un accident
regretabil, uneori fără concursul vo-
inței și al alegerii. Fiecare acționează
conform legilor firești ale afinității
și ale obiceiului care devine prin
repetare o lege a naturii. (Rom,
7,19-20). Sîntem păcătoși datorită a-
cestei acțiuni involuntare ale incli-
nației și obișnuinței ereditare. Dar
prin îndreptățirea care ni se atribuie

de Dumnezeu datorită credinței cu care vom primi jertfa Mântuitorului ca ispășire pentru păcatele noastre, sîntem absolviți de urmările păcatului și ni se va deschide perspectiva unei vieți despărțite de păcat, prin experiența nașterii din nou. Atunci nu vom mai trăi în păcat.

A trăi în păcat însă, înseamnă săvîrșirea intenționată și premeditată a păcatului. Este o rămînere voluntară în păcat printr-o capitulare din plăcere față de pretențiile firii păcătoase. Rămînerea în Hristos este condiționată de a nu mai trăi în păcat. (Rom. 6,2).

Nu este deajuns doar să începem o viață nouă, o viață curățită. Ea trebuie păstrată în această stare de curăție. Dacă prin altoire-curățire am ajuns să trăim în Hristos, trebuie să rămînem în El. Să nu ne mai reintoarcem la manifestările care caracterizau prima noastră stare, pe cînd trăiam în păcat, și eram în afara lui Hristos. Unii creștini nu sînt cu totul decși să rămînă în Hristos. Oscilează între cele două vieți ca și acul busolei între cei doi poli.

Este cunoscută întimplarea cu gospodarul care a cumpărat un purceluș și l-a dus în casă să aibă și el un animal „domestic”. L-a îmbăiat, l-a curățit, l-a parfumat, i-a pus și o panglică frumoasă în jurul gîtului, apoi l-a poftit în salon. Copiii s-au jucat cu noul venit și probabil că purcelușului i-a plăcut noua înfățișare căci arăta frumos și era foarte prietenos cu cei din casă. Pentru un scurt timp purcelușul a fost un musafir foarte plăcut. Dar

îndată ce s-a deschis ușa s-a năpustit afară în prima mocirlă găsită în calea lui. De ce? Pentru că înlăuntrul său nu s-a schimbat. Tot purcel a rămas. Firea sa nu se schimbă, ci suferise doar o transformare exterioră.

Ar fi foarte trist să fim găsiți și noi în marele test al credinței ca fiind numai în exterior creștini, purtînd în inimile noastre păcatul, care răbufnește la prima și cea mai mică încercare sau ispită. Ar fi jalnic să fim găsiți în afara lui Hristos și a împărtași soarta mlădițelor uscate, neroditoare. (Ioan 15,2).

ASCULTAREA de Hristos este o altă condiție a rămînerii în El. Oricine rămîne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește, nu l-a văzut, nici nu l-a cunoscut”. (1 Ioan 3,6). Isus a iertat-o pe femeia păcătoasă, îndrumînd-o să meargă și să nu mai păcătuiască. (Ioan 8,5). Dacă păcatul este fărădelege (1 Ioan 3,4), atunci a nu păcătui înseamnă ascultare de legea lui Dumnezeu. Legea, ca oglindă, ne arată păcatul, dar nu ne poate curăți de păcat. Ea ne îndrumă doar la Mîntuitorul ca să fim spălați de păcat. Adventiștii de Ziua a Șaptea sînt conștienți de faptul că nu ascultarea de Legea lui Dumnezeu le dă neprihănirea. Noi nu ținem poruncile lui Dumnezeu pentru ca să fim îndreptățiți prin ele, ci pentru că prin credința în singele ispășitor al lui Isus am fost deja considerați neprihăniți, iar prin ascultare vom rămîne în această stare ideală. Ascultarea, deci, nu este o condiție a neprihănirii, ci o urmare firească a ei. Dar este o

condiție indispensabilă a rămînerii în Hristos, o condiție a rămînerii în starea fără de păcat.

PREDAREA este și ea o condiție a rămînerii în Hristos. „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” Rom. 12,1. Putem afirma din experiența noastră spirituală că la început păcătosul este ispitit de imposibilitatea predării sale totale. Încă nu-i convine să predea din mină hăturile, nu-i place să renunțe a mai dispune el de viața, de timpul și de bunurile sale.

În inima păcătosului există o nesiguranță față de Dumnezeu. Pe deoparte se teme că nu va putea să satisfacă pretențiile lui Dumnezeu, iar pe de altă parte nu are încredere deplină în realitatea făgăduințelor divine. Rămînerea în Hristos este rezultatul „dăruirii și primirii”. Lipsa de încredere totală este cauza că în experiența creștinilor nu devine reală această predare irevocabilă și primire continuă.

„Întrebi poate: Cum să rămîn în Hristos? — În același fel, cum l-ai primit la început... Noi ne-am predat lui Dumnezeu cu totul, pentru a fi ai Lui, pentru a-I servi Lui și a asculta de Dinsul, și în acest scop am luat pe Hristos ca Mîntuitor al nostru... Prin credință am ajuns ai lui Hristos, și tot prin credință trebuie să creștem în El, — dînd și primind”.

Marea noastră lipsă constă și în faptul că încercăm a lua și din mîna lui Dumnezeu necazurile și greutățile noastre. Ne este imposibil să spunem „da” și „amin” din tot sufletul atît în lucrurile simple, cît și în încercări, în lupta cu păcatul.

Despărțirea totală de păcat se va realiza abia cînd predarea noastră va fi totală. De fapt scopul păcatului constă în dominarea poftelor. Legea fundamentală a vieții consacrate este moartea față de păcat, sau moartea celui vechi (Gal. 2,20). Hristos a enunțat clar că numai astfel vom găsi viața noastră cea nouă, dacă mai înainte o pierdem pe cea veche (Matei 16,25).

Cel care vrea să trăiască în armonie cu Dumnezeu și vrea să rămînă în Hristos, nu trăiește numai pentru sine. Nu privește la sine, ci la Hristos. Nu ascultă de propriile sale pîniri, ci de îndemnul Duhului; nu caută să umble după voința sa, ci caută voința Domnului.

Semnul de recunoaștere al adevăratului serv al lui Dumnezeu este împlinirea voinței Sale. Ca și mlădița care înainte de rodire trage seva din viș și în taină se pregătește să alimenteze și să suporte ciorchinele de struguri, așa și servul umil al lui Hristos va aștepta în liniște și va susține cu seninătate procesul tainic de pregătire în vederea rodirii. Acela care în nerăbdarea sa nu se

lasă pregătit de Viță pentru rodire și se încumetă să-și asume poveri pentru care nu a fost pregătit, va fi asemănător pomului care aduce poame necoapte, sau care se rupe sub povara fructelor, căci încă nu s-a maturizat întru purtarea sarcinilor mari.

„Rămîneți în Mine” este o caldă invitație la paciență și predare. Dacă vom căuta să rămînem în El, să trăim cum a trăit El, să lucrăm și să cugetăm la fel cum ne-a dat El exemplul, vom beneficia de împlinirea celei mai vibrante făgăduințe adresate Laodiceei: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”. Apoc. 3,20. Făgăduința se referă la ceva mai mult decît o simplă „rămînire” cu Isus. Este vorba de o comuniune, a sta cu El și a fi hrănit de El. Intrarea lui Isus în viața cuiva este echivalentă cu predarea crimei vieții în mîinile Lui. Iată ce implică în sine rămîne-rea CU și ÎN Hristos.

Într-o zi un drumeț a bătut la ușa unei case. Cînd femeia i-a deschis ușa, el a întrebato: „Vă rog să-mi spuneți, locuiește Hristos aici?” Surprinsă de întrebarea neobișnuită, femeia ezită să răspundă, iar drumețul a plecat. Cînd bărbatul acelei femei s-a întors de la lucru, soția lui i-a pomenit de vizitatorul inoportun și de neobișnuita sa întrebare. „De ce nu i-ai spus că sîntem creștini serioși, oameni onorabili?” — o întrebă bărbatul. „Fiindcă nu aceasta i-a fost întrebarea” — răspunse ea. Bărbatul se roși la față. „Atunci puteai să-i spui că ne rugăm și zilnic citim Biblia”. „Da, aș fi putut să-i răspund așa, dar el nu s-a interesat de așa ceva”. Soțul rămase pe gînduri. „Puteai să-i spui că sînt presbiterul Comunității și că noi participăm regulat la serviciile divine” — spuse el șovăitor. Dar femeia, aproape zdrobită, îi zise: „Înțelege-mă, el m-a întrebato doar dacă Hristos locuiește la noi. La această întrebare nu am avut ce să-i răspund...”

Seara s-au rugat și s-au culcat, dar n-au reușit să adoarmă. Li chinua gîndul că ceva nu este în regulă la ei. Zdrobiți și cuprinși de panică au constatat că în fond viața lor este goală, au o formă de evlavie, că și viața lor de credință este o înșelare de sine, căci Hristos nu poate locui într-o casă a unor creștini atît de superficiali și încrezuți în sine, cum și-au dat seama acum că de fapt sînt ei. Cu lacrimi și-au mărturisit păcatele și spre ziua i-a cuprins sentimentul dulce al păcii lăuntrice. Acum erau convinși că Hristos locuia la ei și L-au invitat stăruitor să rămîna cu ei.

Ce bine ar fi dacă am dobîndi și noi, chiar acum, această salvatoare experiență! Dacă nu am rămas în El și ne-am despărțit de sursa vie a puterii divine, să nu ne mire că

viața noastră de credință ni se pare seacă, fără perspectivă și apăsătoare. Mintuitorul ne-a avertizat că „despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15,5). Domnul ne oferă astăzi poate unica posibilitate de a redresa viața noastră creștinească. Să folosim ocazia pusă la îndemîna noastră, asemenea lui Iacov, lîngă pîriul Iaboc, stăruind pe lîngă Mintuitorul nostru cu toată ardoarea și convingerea noastră, spunînd: „Doamne, nu te voi lăsa să pleci pînă nu mă vei binecuvînta”!

Dacă noi vom îndeplini condițiile puse de Domnul, vom dobîndi prin credință neprihănirea, iar prin ascultare și predare totală vom beneficia de o permanentă rămînire în Hristos, ceea ce va statornici starea de curăție, echivalentă cu sfințirea.

Urmarea rămînerii în El va fi **RODIREA**. „Cine rămîne în Mine, și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă”. (Ioan 15,5). Ioan Botezătorul propovăduia necesitatea de a aduce roade „vrednice de pocăință”. (Luca 3,8). Pavel amintește de „roadele Duhului”: „Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătața, facerea de bine, credincioșia, blîndeșea, înfrînarea poftelor” (Gal. 5,22-23). Prezența acestor roade în viața credinciosului îl fac asemănător în caracter cu Domnul Isus și sînt o dovadă a rămînerii lui în Hristos. „Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus”. (1 Ioan 2,6).

Realizarea acestei stări este cea mai minunată lucrare a Duhului Sfînt. Este totodată și experiența exclusivă a acelor, cari s-au decis cu toată seriozitatea să-și pună viața lor la dispoziția lui Dumnezeu și s-au hotărît să rămîna într-o stare de permanentă consacrare pe altarul lui Dumnezeu. Dragostea față de Dumnezeu și aproapele lor, dorința fierbinte de a trăi o viață curată, va fi în ei mai puternică decît iubirea de sine și dorința de înălțare. Principii sfînte vor fi sădite în inimile lor, gînduri nobile îi vor ajuta să cugețe toldeana nevinovat, și vor fi sincer preocupați să-și ridice faptele lor la nivelul idealurilor lor.

Să ne rugăm pentru realizarea acestei experiențe în viața noastră; să rămînem în El, ca să beneficiem de urmările binecuvîntate ce decurg din această stare, urmînd îndemnul apostolului Ioan:

„Și acum, copilașilor, rămîneți în El, pentru ca atunci cînd Se va arăta El, să avem îndrăzneală, și la venirea Lui, să nu rămînem de rușine și depărtați de El!” 1 Ioan 2,28.

Pastor
Vilhelm Moldovan

Republică măreață vatră

(urmare din pag. 1)

prin vreme, înseamnă foarte puțin, dar în acești douăzeci și nouă de ani ai devenirii noastre sociale, am înscris în cartea de neuitat a timpului prezent, valori ce nu vor putea fi contestate nicicînd. Trăim acest bilanț desprins din împlinirile socialiste, cu un sentiment de reală bucurie, fiecare văzînd în el cota lui parte de muncă și de înfăptuiri. Avem satisfacția realizărilor dar în același timp simțămîntul conștienței a aceea ce ne mai stă în față pentru a fi realizat.

Ca oameni ai credinței, legați indisolubil de măreața noastră vatră strămoșească, legați de țelurile și destinele ei, trup din trupul ei și suflet din sufletul ei, ne înclinăm cu respect înaintea tuturor sacrificiilor aduse și consecvenței principiului Sfințelor Scripturi care referindu-se la stăpînirea pămîntescă menționează că „este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele țării”... Adventiștii au pe inimă binele și prosperitatea patriei și din îndemnul cugetului, conform principiilor divine, ei aduc pe altarul acestei vetre în tot timpul munca și atașamentul loialității lor, cu rugăciuni stăruitoare pentru binele și propășirea națiunii noastre. Asigurăm pe înalții noștri dregători de loialitate, supunere, de eforturi unite alături de întreaga suflare românească, dorînd ca bătrîna și măreața noastră vatră strămoșească să aibă zile tot mai fericite și să ne trăiască întru mulți ani!

REDACȚIA

VEGHEREA CREDINȚEI

„Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru”. Mat. 24, 42

Unul dintre cele mai solemne și mai glorioase adevăruri descoperite în Sfintele Scripturi este acela despre revenirea Domnului Isus Hristos, pentru a desăvârși marea lucrare de mîntuire... Doctrina celei de a doua veniri este ideea principală a Sfințelor Scripturi. Din ziua cînd prima pereche a plecat cu pași triști, îndepărtîndu-se de Eden, copiii fîgăduinței au așteptat venirea Celui fîgăduit, pentru a sfărîma puterea nimicitorului și a-i aduce din nou în Paradisul pierdut. Oamenii credincioși din trecut au privit înainte către venirea lui Mesia în slavă, ca fiind împlinirea nădejzii lor“.

Înainte de înălțarea Domnului la cer, la ultima înîlnire pe care apostolii au avut-o cu Învățătorul lor iubit, după înviere, acest mare adevăr a fost fixat în spiritul lor. Acolo, pe muntele Măslinilor, în timp ce privirile lor erau îndreptate spre cer :

„...pe cînd se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii prioniți spre cer, pe cînd se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb. Și au zis : „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer“ (F. Ap. 1,9-11).

Bineînțeles că aceasta nu era singura dată cînd ei auzeau vestea celei de a doua veniri a Domnului lor. Cu diferite ocazii, au discutat acest subiect, le-a fost dat să audă cuvinte care nu aveau să se ștergă niciodată din memoria lor, cuvinte ce se păstrează și azi de către creștini, ca o comoară prețioasă : „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în

Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi“ (Ioan 14,1-3).

Isus a promis că va reveni pe pămînt. El fondă fîgăduința Sa pe mai multe profeții ale Vechiului Testament, care erau în mod obișnuit cunoscute de poporul Său din acel timp și care erau învățate în sinagogile Țării Sfinte. Astfel că ucenicii — cunoșteau bine învățătura Sa în momentul în care asistau la plecarea Sa solemnă de pe muntele Măslinilor. Nici o îndoială, nici o confuzie nu trebuia să rămînă în sufletul lor. Isus care trăise în mijlocul lor, era același Isus ce trebuia să revină. Și nu era vorba de o întoarcere secretă, de un caracter particular, sau mistic. El descrie a doua Sa venire în acești termeni : „Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede pînă la apus, așa va fi și la venirea Fiului omului (Matei 24,27).

„Atunci se va vedea Fiul omului venind pe nori cu mare putere și slavă“ (Marcu 13,26).

Faptul că ucenicii au înțeles bine că va fi o revenire publică a Domnului Isus, literală, vizibilă și fizică, ne este dovedit în aceste cuvinte ale lui Ioan Vizionarul : „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea“ (Apoc. 1,7).

Să nu uităm niciodată acest adevăr. Să nu uităm că Domnul Isus a întemeiat învățătura Sa referitoare la a doua venire, pe Scripturi, Apostolii au făcut la fel. Ei se întorceau în trecutul îndepărtat, pentru a descoperi bărbați și fe-

mei care așteptau revenirea în glorie a lui Isus : „Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, cînd a zis : „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi“ (Iuda 1,14).

În cartea lui Iov, considerată ca cea mai veche carte a Scripturii, patriarhul copleșit de durere, se aude strigînd : „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pămînt“ (Iov. 19,25).

De-a lungul secolelor, profeții lui Israel au explicat că vor fi două vizite ale Domnului pe acest pămînt : prima, în umilință și suferință, a doua, cu putere și slavă. Acest mesaj se află, sub formele cele mai diverse, în multe locuri din Vechiul Testament. S-a calculat că ar fi aproximativ 2.000 de citate referitoare la a doua venire a Domnului Isus Hristos. Solia Vechiului Testament proclamă clar : „EL VINĂ“, prima dată în umilință și suferință, apoi cu putere și glorie. Și întotdeauna fără cea mai mică îndoială : „EL REVINE“.

Bazați pe aceste învățături, dar mai ales pe asigurările date personal de Isus, apostolii au crezut fără ezitare. S-au întors de pe muntele „Înălțării“, cu inimile pline de încredere și sfință bucurie, cu dorința arzătoare de a proclama „vestea cea bună“ lumii întregi.

Apostolul Pavel exprimă aceeași siguranță, cînd scrie lui Tit : „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mîntuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învăță s-o rupem cu păgîndăria și cu poftelile lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare și evlavie, așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos“ (Tit 2,11-13).

Aceeași asigurare în Epistola către Evrei: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, 'ot așa Hristos după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mintuirea celor ce-L așteaptă“ (Evrei 9,27.28).

Prima venire ne-a adus CRUCEA, a doua venire, aduce COROANA, eliberarea de păcat și moarte

Să ne întoarcem la zilele care au precedat înălțarea: Ucenicii au întrebat pe Isus: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?“ (Matei 24,3).

Mintuitorul a folosit ocazia pentru a risipi câteva neclarități cu privire la natura Împărăției Sale, și la viitor, pentru a face cunoscut ucenicilor Săi, când și cum puteau să aștepte reîntoarcerea Sa. I-a prevenit să nu uite învățăturile Sale, să nu se lase înșelați. Le-a vorbit apoi de semnele timpului. Predica Sa a fost raportată de către ucenici, mai ales de către Matei și Luca (Matei 24; Luca 21,5-36).

Aceste semne ce se adaugă la cele menționate de vechii profeți și de apostoli (mai ales de ap. Pavel) caracterizează timpul care precede revenirea Domnului Isus Hristos. Marile drumuri ale Cuvintului profetic care au străbătut istoria, sînt pe punctul de a atinge eternitatea.

Este necesar să consacram întreaga atenție acestor probleme pentru a le înțelege și a ne pregăti.

Milioane de creștini învață că timpul reîntoarcerii Domnului nostru este aproape. Ecoul acestei speranțe s-a făcut „CREZUL APOSTOLIC“ — „Și iarăși va să vină, cu mîrire, să judece viii și morții, a Cărui împărăție nu va avea sfîrșit“.

Noi credem în apropiata revenire a Domnului Isus Hristos. Credem că în vederea acestui „măret“ eveniment fiecare credincios este dator să se pregătească.

Sfînta Scriptură ne învață că există și un element de surpriză: „Nu știți în ce zi va veni Domnul vostru“.

Acest fapt ne determină să veghem, să fim gata, în permanentă așteptare. Împlinirea sigură a făgăduințelor Sale, trebuie să înnoiască devotamentul și rivna noastră față de Răscumpărătorul nostru. Trebuie să se vadă legătura dintre credința noastră plină de speranță și modul nostru de viață.

În Cuvîntul Domnului, a doua venire stă în strînsă legătură cu „îndemnul la pocăință, sinceritate, răbdare, sfințire, iubire frățească. Servul credincios care veghează, va fi binecuvîntat de Dumnezeu. Apostolul Pavel scrie că este de o importanță hotărîtoare să trăim o viață sfîntă, conformîndu-ne prin ascultare, poruncilor lui Dumnezeu: „Și aceasta cu atît mai mult, cu cît știți în ce împrejurări ne aflăm;

este ceasul să vă treziți în sfîrșit din somn, căci acum mintuirea este mai aproape de noi decît atunci cînd am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii“ (Romani 13,11.12).

Diferite pilde din Sfînta Scriptură arată că timpul, ca factor, influențează pregătirea: „Dar dacă este un rob rău care zice în inima lui: „Stăpinul meu zăbovește să vină!“ Aceasta va influența străduințele sale de a trăi o viață sfîntă. Comportarea lui se schimbă. Bate pe tovarășii săi de slujbă, mîncă și bea cu bețivii. Nu veghează. Soarta lui va fi a făcarnicilor (Matei 24,45-51). Dar „robul bun, credincios, a junge ispravnicul bunurilor stăpînului său“.

Pentru a concretiza sfaturile privitoare la veghere, în vederea revenirii Sale, Domnul Isus Hristos, potrivit metodelor Sale de propovăduire a Cuvintelor vieții, a spus „Pilda Celor Zece Fecioare“.

„Mireasa petrece cu prietenele ei, fete care au copilarit cu ea ultimele clipe ale fecioriei. Din moment în moment, poate sosi mirele cu alaiul de nuntași, ca să înceapă ospățul, ca s-o ia la viitoarea lor locuință. Au candelă și un mic vas cu untdelemn de rezervă. Dar mirele zăbovește... jetele adorm, așteptînd. Deodată un strigăt străbate noaptea: „VINE MIRELE!“ Tinerele fecioare înțelepte însoțesc îndată alaiul și intră în sala de veselie. În timp ce fecioarele neînțelepte rătăcesc să-și cumpere untdelemnul necesar, așa se incuie și cu toată insistența lor, nu li se deschide, rămîn afară“ (Matei 25,1-13).

„Cele zece fecioare reprezintă pe creștinii așteptători ai revenirii Domnului Isus. Toate mărturisesc a fi creștine. Toate au fost chemate, toate au un nume, cite o candelă și susțin că servesc lui Dumnezeu. Toate după cite se pare așteaptă venirea lui Hristos. Dar cinci sînt nepregătite, aceste cinci sînt surprinse, și vor rămîne afară din sala serbării“.

„Noi nu ne putem pregăti pentru întîmpinarea Domnului numai prin faptul că ne sculăm auzind strigarea: „Iată Mirele“ — și abia atunci să luăm candelile noastre goale și să le umplem. Noi nu putem duce aici o viață fără Hristos, și să fim pregătiți de a trăi cu El în cer“.

Apostolul Petru scrie: „Fiți treji, și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă tircoale ca un leu care răcneste, și caută pe cine să înghită“ (1 Petru 5,8).

Satan care a urmărit pe Fiul lui Dumnezeu cu ispitele sale, ispitește continuu pe credincios. Legămîntul pe care credinciosul l-a încheiat cu Dumnezeu, viața nouă, credința, speranța sa, provoacă forțele răului care încearcă să producă îndoială, neîncredere, descurajare, amărăciune. Vrajmașul caută să reinvie tendințele spre invidie, gelozie și ură,

să-i reinvie „firea pămîntescă cu faptele ei“ (Gal. 5,19-21). Să-l determine să părăsească Biserica, sau dacă rămîne, să fie un nemulțumit, un nefericit. Credinciosul nu trebuie să uite că lupta se dă cu un vrăjmaș pe care l-a biruit Domnul Isus Hristos. Diavolul ne poate produce multe neplăceri, suferință, dar nu ne poate lipsi de mintuire — dacă inima noastră este în mod constant îndreptată spre Domnul Isus, dacă „VEGHEM“, dacă sîntem treji. Să nu uităm însă că avem de înfruntat o putere formidabilă: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și singelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpînitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sînt în locurile cerești (Efeseni 6,12). Trebuie să avem în vedere faptul că în această luptă nu există loc pentru slăbire morală în credința lui Isus, nu există armistițiu, că acest „pîrîtor al fraților“, atacă în permanență din exterior și din interior, pînă cînd luptătorul este chemat la odihnă, sau se încheie harul și vine Domnul Isus Hristos.

„Viața veșnică este de o valoare infinită și ne va costa tot ce avem. Mi s-a arătat că nu prețuim lucrurile cele veșnice așa cum ar trebui. Orice lucru care este vrednic de a fi posedat, chiar în lumea aceasta, trebuie să fie cîștigat pe baza unui efort, unei munci cinste și cîteodată printr-o jertfă dureroasă. Și aceasta numai pentru obținerea unei comori pieritoare. Să fim mai puțin dispuși de a trece prin lupte și ostenele, de a face eforturile cele mai serioase și de a aduce jertfe mari, spre a obține o comoară, care este de o valoare infinită și o viață de aceeași măsură ca viața Celui Nemărginit? Ne poate costa cerul prea mult?“

Să veghem dar cu bucurie. Viața trăită cu Isus, este o fericire reală. „Credincioșii zilelor noastre să fie treji și să se roage. Să ne aducem aminte de cuvintele Maestrului divin: „Ce zic vouă, zic tuturor: „Vegheați“.

În apropiere de orașul AGRA din India, Chah Iohan, a construit faimosul monument „Tadj Mahal“, din marmoră albă. Timp de 20 de ani, 20.000 de oameni sub conducerea acestuia au muncit pentru realizarea monumentului. Ghizii care îi conduc pe turiștii nici nu au nevoie de hărți. Fiecare sat, fiecare curs de apă, fiecare turn arată, îndrumă spre faimosul monument. Pe un parcurs de 140 km. anunțurile plătate de-a lungul drumurilor și pașajelor, indică drumul ce conduce la Tadj Mahal. Deodată apare monumentul ca un nor alb la orizont.

Veacurile care se succed sînt marcate în așa fel ca să ne arate punctul culminant la care a ajuns istoria mintuirii: a doua venire a Domnului nostru Isus Hristos.

Cu siguranță, „EL VINE!“

Pastor
G. Deac

E D E N Ș I

Istoria mîntuirii poate fi rezumată în tainele ascunse de cele două grădini în care s-au consumat cele mai mari evenimente spirituale ale lumii noastre: Eden și Ghetsemani.

Vă propun să facem împreună o vizită, în trecutul îndepărtat, și pe calea imaginației să intrăm, pe rînd, în cele două grădini unde să primim faptele săvîrșite acolo. Să începem cu Edenul...

Încotro se îndreaptă privirea noastră, desăvîrșirea, armonia, pacea, bucuria și fericirea salută contemplarea. Pomii maestuoși își trimit umbrele simetrice asupra cîmpioilor de un verde ca smaraldul și pe covorul de flori, de o înfinitate de culori și de o varietate fără de sfîrșit... Aerul este plin de un parfum îmbătător și poluarea este necunoscută. Urechile noastre aud melodiile celor mai dulci sunete ale miilor de păsărele, care își înalță cîntările lor de laudă la adresa Creatorului lor.

Inspirația Spiritului profetic adaugă: „Dumnezeu le pregăti (lui Adam și Eva) o grădină drept locuință. Cerul albastru era acoperit ei; pămîntul cu florile sale prețioase și cu covorul lor de o verdeață vie, era pardoseala sa; crăcile pline de frunze ale pomilor maestuos împodobii, erau baldachinul ei. Pereții ei erau încărcăți cu cea mai măreață podoabă, cu opera minilor celui mai mare Maestru-Arhitect... Nici o pată a păcatului, și nici o umbră a morții nu minjia Creațiunea curată... Pe fiecare frunză... pe fiecare piatră... pe fiecare stea strălucitoare, pe pămînt, în cer și pe cer stătea scris pentru dinșii numele lui Dumnezeu”.

Acesta este Edenul; așa arată el în fața ochilor noștri, în vizita pe care o facem, împingînd înapoi bariera timpului. Aici, în răcoarea zilei, Autorul acestei magnifice grădini venea regulat să se bucure de o prietenie personală cu capodopera creațiunii Sale, cu Adam și Eva, ființe maestuoase și de o presanțată nobilă.

De obicei întîlnirea lor avea loc în orele înmiresmate ale fiecărei după amiezii, cînd zefirul ușor al serii aerisea grădina și cînd creaturile stăteau la picioarele Creatorului primindu-și lecțiile zilei...

Privind de departe scena întîlnirilor lor sfînte, intuim și prezența nedorită a unui alt vizitator al grădinii. Dumnezeu a avertizat, din primele zile, pe tînăra familie de sosirea acestui musafir nepoftit, de acest adversar rău, și le-a dat îndrumări să nu se apropie de pomul cunoștinței binelui și răului. Dar într-o zi, datorită unei curiozități, amestecată cu admirație, Eva rămase singură în preajma copacului,

în timp ce soful ei își astîmpăra poate setea la unul din izvoarele grădinii...

Iată pe Eva auzind deodată o voce melodioasă și captivantă. Fascinată de tonul ei fermecător ascultă cu nesăț. Vizitatorul necunoscut i se adresează pe nume, iar ea se simte flatată și în același timp intrigată.

„Eva, a zis oare Dumnezeu cu adevărat să nu mînci din fructele acestui pom? Este această hotărîre dreaptă din partea Lui? Are ea vre-o rațiune? Ar putea Dumnezeu să te iubească și în același timp să te oprească de la un lucru așa de bun și necesar pentru tine? Sînt niște fructe excepționale. Ia privește la ele! Abia am mîncat cîteva din ele și poți să-ți dai seama că n-am suferit nici o neplăcere; dimpotrivă, plutesc într-o lume nouă ca de basm...”

Eva îi răspunde: „Putem să mîncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mîncăți din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți” (Gen. 3,2,3).

Dar ispititorul ripostează pe loc: „Hotărîți că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că, în ziua cînd veți mîncă din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscînd binele și răul” (Gen. 3,4-5).

Eva privește ca vrăjită cum ispititorul mîncăca cu poftă din fructele pomului. I se pare că ar trebui și ea să guste din această lume nouă ca de basm... Surprinsă de fascinarea spectacolului, pășește tot mai aproape de terenul oprit, și cînd ajunge foarte aproape de pom, ispititorul rupe încet un fruct și îl oferă Evei:

„Poștim un fruct. Ține-l. Ai ocazia să simți cât este de sănătos și apetisant.” Ea întinde mina și-l ia din mina lui Satan, travestit în șarpe. Acesta, cu un efort crescînd stăruie: „Mîncăca fructul Eva. Dumnezeu n-a înțeles în mod real ceea ce a spus. Trebuie să fie la mijloc o neînțelegere”.

Sufletul ei se luptă cu pastune. Inima îi bate cu putere. Ce trebuie să facă acum? În definitiv ce pagubă mare poate să fie? E vorba doar de a mîncăca un fruct din grădina lui Dumnezeu. Duce fructul la gură și rupe cu dinșii din el... „a dat și bărbatului ei (care între timp sosise lîngă ea) și bărbatul a mîncat și el” (Gen. 3,6).

Mobilul care a confruntat pe Adam și Eva în alegerea lor a fost voința lui Dumnezeu sau voința lor.

În maleabilitatea și sensibilitatea lor la vocea ispititorului ei au respins voința lui Dumnezeu și au ales să se încadreze în propria lor voință...

Și acum să despărțim prăpastia celor patru mii de ani, prăpastie care a fost săpată adînc de torențele vijelioase ale păcatului început în grădina Edenului și să intrăm în cealaltă grădină, în Ghetsemani. Aerul este apăsător și atmosfera încărcată de un simțămînt al unei crize iminente. Nici o pasăre nu străpunge tăcerea de plumb cu trîlurile ei melodioase. Dar iată că în liniștea tulburătoare de noapte, urechile noastre disting cîteva sunete curioase. Unele din ele vin de la niște oameni care dorm. Totuși, parcă ceva ne spune că este somnul unor oameni intristați și zburcînași; un somn tulburat nu cu un sunet dulce, regulat, ci cu sunetul unui somn agitat, care nu este produsul oboselii trupului ci al spiritului.

Înainte de a avea timp pentru cercetare atenția ne este atrasă de un alt sunet, sunetul vocii unui Om. O voce bărbătească, dulce, bogată, puternică; este vocea unui Om care se roagă cu strigăte tari lui Dumnezeu în disperarea morții, într-o rugăciune de invocare, în luptă cu Dumnezeu. Asupra Lui apasă păcatele întregului pămînt, din zilele cînd a fost părăsită grădina Edenului și pînă la încheierea timpului, păcatele tuturor care s-au îndepărtat de voința lui Dumnezeu ca să-și satisfacă propria lor voință; păcatele respingerii voinței lui Dumnezeu ca să-și placă înșile. În efortul Său de a înăbuși puterea păcatului, Domnul Hristos se supune voinței lui Dumnezeu și răspunde cu viața Sa de îndepărtarea păcătoșului de voința lui Dumnezeu, încă de pe timpul lui Adam și Eva.

În planul mîntuirii veșnice inițiat de Dumnezeu, Ghetsemani avea să fie antonimul Edenului. Astfel în momentul suprem al victoriei asupra păcatului, strigătul de biruință al Mîntuitorului a fost: „...nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Mat. 26,39).

Spiritul profetic spune: „...Lupta din Ghetsemani era îngrozitoare. Era atît de mare cît vinovăția unei lumi care zăcea în nelegiuire, cît vinovăția neamului Său, a acuzatorilor și vinzătorilor Săi. Păcatele apăsau greu asupra lui Hristos, iar simțămîntul miniei lui Dumnezeu față de păcat îl zdrobea viața din El.

„Iată-L cum privește la prețul care trebuie să fie plătit pentru sufletul păcătoșului. În groaza Lui de moarte se agață de pămîntul rece, ca și cum ar încerca să Se împotrivescă de a fi tîrît la o mai

G H E T S E M A N I

mare depărtare de Dumnezeu. Roua rece a nopții se lasă asupra făpturii Lui căzută la pământ, dar El nu lua seama. De pe buzele Sale palide se auzi strigătul amar: „Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta!” Dar chiar și în împrejurările acestea El adăugă: „Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu”.

...În criza aceasta îngrozitoare când totul era în cumpănă, când paharul tainic tramura în mâna Divinului Suferind, cerurile se deschiseră, o lumină strălucii prin întineric nepătruns al ceasului crizei și ingerul cel tare care stă înaintea lui Dumnezeu... veni lângă Hristos... El veni să dea puteri divinului în agonie”.

Eden și Ghetsemani, două nume rezonanță în istoria minturii noastre. Istoria din Grădina Edenului este istoria vieții fiecăruia dintre noi. De fiecare dată când stăm față în față cu alegerea dintre voința lui Dumnezeu și propria noastră voință, și alegem propria noastră cale în loc de a alege calea lui Dumnezeu, istoria Edenului se repetă. De câte ori nu disprețuim pe Eva pentru că a ascultat mai mult de vocea lui Satan decât de porunca lui Dumnezeu! De câte ori nu ne surprindem spunând: „De ce a mâncat Eva din fructul oprit ca să fie cauza tuturor amărăciunilor, durerilor, suferințelor și morții? Avem oare dreptul s-o condamnăm? Ce am fi făcut noi dacă ne-am fi găsit în locul ei?”

Ca să răspundem întrebării, să ne amintim că în sufletul fiecăruia dintre noi se află o grădină a Edenului, și în ea un pom al cunoștinței binelui și răului; un punct, un teritoriu aparținând vieții noastre proprii, unde problemele conflictului nostru de voință cu voința lui Dumnezeu se manifestă într-un mod intim și personal.

Punctul de întâlnire între voința lui Dumnezeu și voința noastră nu este același ea îmbrățișează un aspect, în timp ce în viața altuia alt aspect. În viața cuiva punctul de întâlnire între cele două voințe poate fi banul. În viața unuia divertismentul și amuzarea; în viața altuia împodobirea și stilul. În viața unora poate fi dieta, pofta; în viața altora, ambițiile personale, dorințele și planurile proprii.

În viața cuiva pot fi implicații ochii și lucrurile care atrag privirea; în viața altcuiva urechile și lucrurile care pot fi auzite. La unul, limba și lucrurile care pot fi spuse de ea; altul este atras de gustul și lucrurile care sînt de mâncat și băut. În altul punctul de întâlnire între voința lui Dumnezeu și voința sa este mîntea și lucrurile pe care ea le poate gândi. La unul dispozițiile și formele de reacție; la altul emoțiile și căile lor de manifestare.

Pentru un credincios punctul de conflict între voința lui Dumnezeu

și voința sa poate să vizeze primele două porunci și renunțarea la niște idoli preferați. Altul poate angaja porunca a treia și formele de exprimare pe care le folosește. Pentru altul poate fi angajată porunca a patra și păzirea Sabatului. Pentru unii credincioși punctul de tensiune poate fi porunca a cincea și felul în care își tratează părinții. Pentru unii complicația ar veni de la porunca a șasea și atitudinea lor de ură față de unele persoane sau grupe. Pentru alții punctul de tensiune l-ar aduce porunca a șaptea și necurățiile inimii. Pentru unii porunca a opta și incorectitudinea lor; pentru alții porunca a noua cu neadevrul și falsitatea, iar pentru unii porunca a zecea și pofta nesățioasă.

Nu mai Dumnezeu și fiecare dintre noi cunoaștem locul unde este plantat pomul cunoștinței binelui și răului în grădina sufletului nostru, în edenul nostru personal. Oriunde ar fi el așezat, oricare ar fi aria proceselor noastre psihologice, problema principală este: a cui voință comandă viața noastră? Voința lui Dumnezeu sau voința noastră?

Între Edenul pierdut și Edenul restatornic stă Ghetsemani. În dorința de a-l readuce pe primul Adam în Eden, al doilea Adam, Isus Hristos, a suferit în Ghetsemani, supunindu-Se voinței Tatălui.

Să ne întoarcem din nou, în vizita noastră în prima grădină, în Eden, în răcoarea și înmiresmarea apusului. Dumnezeu este sosit să se întâlnească și să se bucure de tovarășia copiilor Săi. Dar în loc să-i găsească așteptându-L cu nerăbdare, El descoperă că ei stau ascunși de prezența Sa. Raportul acestui moment penibil din viața lui Adam și Eva este vedat astfel: „Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei; și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină. Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om, și i-a zis: „Unde ești?” El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns” (Gen. 3,8-10).

Nu este lucrul acesta înspăimîntător să înregistrăm că primele cuvinte ale păcătosului adresate lui Dumnezeu au fost: „mi-a fost frică... m-am ascuns”?

În Apocalips 22,20 sînt înregistrate ultimele cuvinte ale credinciosului adresate lui Dumnezeu: „Amin! Vino, Doamne Isuse!”

Biblia se deschide cu tabloul celui care fuge de Dumnezeu și se închină cu tabloul celui care face eforturi să ajungă la Dumnezeu. Între fapta reprobabilă a lui Adam, raportată în cartea Genezei, și slava din cartea Apocalipsei, stă grădina Ghetsemani. Ea face deosebirea dintre aceste două cărți și singura care face posibil ca Edenul pierdut să fie înlocuit cu Edenul restabil.

Drumul de parcurs de la Edenul pierdut la Edenul restatornic trece prin Ghetsemani. În Eden, Adam a devenit reprezentantul celor păcătoși. El a luat cu sine, odată cu părăsirea Edenului, hotărîrea de a se împotrivi voinței lui Dumnezeu în favoarea voinței proprii.

Putem urmări lucrul acesta, în tot cuprinsul Bibliei. Este grupa pe care avea s-o distrugă Dumnezeu în apele potopului. Este grupa a cărei limbă a fost incurcată la Turnul Babel. Este aceea care a fost nimicită în Sodoma și Gomora. Este mulțimea pe care Dumnezeu a îngăduit-o să moară în pustie, pentru necredințioșia ei. Cum a fost Adam, reprezentantul ei, așa au fost și urmașii lui: moto-ul lor a fost totdeauna: voia mea și nu a Ta!

În Ghetsemani, Dumnezeu a dat pe Fiul Său, cel de al doilea Adam, pe Domnul Isus Hristos, care să aducă cu Sine, în afara Ghetsemani, pe aceia care să aibă ca derivă a vieții: „Voia Ta, Doamne, doar voia Ta/Să se-mplinească în viața mea./Tu ești olarul eu lutul sînt/Fă dar din mine/un vas prea sfînt./Voia Ta, Doamne, doar voia Ta/Fie stăpînă pe viața mea/mă alb ca neaua, fă-mă curat/În clipa asta cum stau plecat./Voia Ta, Doamne, doar voia Ta/Vreau să domnesc în viața mea/Vindecă Doamne sufletul meu./De orice boală, de orice rău./Voia Ta, Doamne, doar voia Ta/Umple cu totu! fîința mea/Ca toți să vadă, sfînt și curat/Pe Hrist în mine, întruchipat./

Fiecare dintre fiii credinței trebuie să se alinieze unuia dintre cei doi reprezentanți: fie lui Adam în Eden, care și-a împlinit voia sa, și în cazul acesta să aibă soarta celor neascultători; sau să se alăture Domnului Isus Hristos în Ghetsemani și să declare ca El: „Totuși nu cum voiesc eu, ci cum voiești Tu”.

Iată istoria celor două grădini: Edenul, grădina sentinței de moarte a inecutării; Ghetsemani, grădina predării de sine. Edenul, grădina disperării; Ghetsemani, grădina speranței. Eden, grădina înfrîngerii; Ghetsemani, grădina biruinței.

A merge pe calea neascultării, înseamnă a pierde pentru totdeauna Edenul restabil. A alege voința lui Dumnezeu, așa cum a făcut Domnul Isus Hristos în Ghetsemani înseamnă a câștiga pentru totdeauna Edenul restabil.

Să ne hotărîm să spunem ce a spus psalmistul David despre Isus: „Iată-mă că vin! — în sulul cărții este scris despre mine — vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele (Ps. 40,7-8).

Pastor:

Alexe Constantin

In timpul domniei lui David și a lui Solomon, Israel a ajuns tare printre neamuri, și a avut multe prilejuri de a exercita o influență puternică de partea adevărului și a dreptății. Numele Domnului ajunsese să fie proslăvit și onorat, iar scopul pentru care Israeliiți fuseseră așezați pe pământul făgăduinței părea că se va împlini. Barierele erau nimicite, iar căutătorii după adevăr din țările păgâne nu plecau fără a fi mulțumiți... Biserica lui Dumnezeu de pe pământ creștea și prospera.

Solomon fusese uns și proclamat împărat în anii de pe urmă ai vieții lui David, care abdicase în favoarea lui. Primii lui ani au fost plini de făgăduințe, iar planul lui Dumnezeu era ca el să înainteze de la putere la putere, de la mărirea la mărirea, apropiindu-se fără încetare de asemănarea caracterului lui Dumnezeu, și în felul acesta inspirând pe poporul său să-și îndeplinească sfința lui însărcinare ca depozitar al adevărului divin.

David știa că înaltul scop pe care îl avea Dumnezeu cu Israel nu putea fi ajuns decât dacă atît conducătorii cît și poporul ar fi căutat cu stăruitoare luare aminte să ajungă la idealul pus înaintea lor. El știa că pentru ca fiul său Solomon să îndeplinească însărcinarea cu care Dumnezeu binevoia să-l onoreze, tînărul domnitor trebuia să fie nu numai un războinic, un bărbat de stat, un suveran, ci și un bărbat bun, puternic, un învățător de dreptate, un exemplu de credincioșie.

Cu duioasă căldură David stăruia de Solomon să se dovedească bărbat, să fie nobil, să dovedească milă, și îndurare față de supușii săi, și în toate purtările lui cu națiunile pămîntului să onoreze și să glorifice numele lui Dumnezeu și să facă cunoscut frumusețea sfințeniei. Experiențele multe, nemai-pomenite, și grele prin care trecuse David în decursul vieții sale, îl învățase să prețuiască virtuțile nobile, și-l făcuse să lase lui Solomon cu limbă de moarte însărcinarea aceasta: „Cel ce împărățește între oameni trebuie să fie drept, împărățind în frica de Dumnezeu. El este ca lumina dimineții, cînd răsare soarele, în dimineța fără nori, ca razele soarelui după ploaie, care fac să încolțească din pămînt verdeața”. (2 Sam. 23,3-4).

Ce prilej minunat avea Solomon! Dacă ar fi urmat îndrumările inspirate de Dumnezeu pe care i le da tatăl său, domnia lui ar fi fost o domnie a dreptății ca aceea pe care o descrie psalmul șaptezeci și doi: „Dumnezeule, dă judecățile Tale împăratului și dă dreptatea Ta fiului împăratului. Și el va judeca pe poporul Tău cu dreptate, și pe nenorociții Tăi cu nepărtini-

re... Va fi ca o ploaie, care cade pe un pămînt cosit, ca o ploaie repede, care udă cîmpia. În zilele lui va înflori cel neprihănit și va fi belșug de pace pînă nu va mai fi lună. El va stăpîni de la o mare la alta și de la un riu pînă la marginile pămîntului... Impărații Sebei și Sabei vor aduce daruri.

Din

Istoria Profetilor

și Regilor

Solomon

Da, toți împărații se vor închina înaintea lui, toate neamurile îi vor sluji. Căci, el va izbăvi pe săracul care strigă, și pe nenorocitul care n-are ajutor... Se vor ruga neîncetat pentru el, și-l vor binecuvînta în fiecare zi... Numele lui va dăinui pe veșie; cit soarele îi va ține numele, cu el se vor binecuvînta unii pe alții, și toate neamurile îl vor numi fericit. Binecuvîntat să fie Domnul, Dumnezeu lui Israel, singurul care face minuni! Binecuvîntat să fie în veci slăvitul Lui Nume! Tot pămîntul să se umple de slava Lui! Amin! Amin!

În tinerețea sa Solomon și-a însușit alegerea făcută de David și mulți ani el a umblat drept, viața lui fiind caracterizată prin ascultarea în totul de poruncile lui Dumnezeu. Chiar de la începutul domniei sale s-a dus cu sfințicii săi la Gabaon, unde încă se mai afla cortul lucrat în pustie, și acolo s-a unit cu consilierii lui aleși „căpeteniile peste mii și sute”. „Judecătorii”, mai marii întregului Israel, căpeteniile caselor părintești”, (2 Cron. 1,2), la aducerea de jertfe lui Dumnezeu și la consacarea propriei lor persoane în slujba Domnului. Înțelegînd ceva despre măreția însărcinărilor ce revin slujbei împărătești, Solomon vedea că aceia care purtau răspunderi grele trebuia să caute Izvorul înțelepciunii pentru călăuzirea lor, dacă vor să-și îndeplinească mulțumitor însărcinarea lor. Aceasta l-a făcut să îndemne pe consilierii săi să se unească cu el din toată inima pentru a se asigura că sînt primiți de Dumnezeu.

Mai mult decât orice... împăratul dorea înțelepciune și pricepere pentru a-și îndeplini lucrarea pe care i-o dăduse Dumnezeu să o facă. El dorea mult să aibă minte vioaie, o inimă largă și un spirit blind. În noaptea aceea S-a arătat Domnul

lui Solomon într-un vis, și a zis: „Cere ce vrei să-ți dau”. În răspunsul său tînărul și neexperimentatul domnitor a înfățișat sentimentele sale de nedestoinicie și dorința lui de a primi ajutor. „Tu ai arătat o mare bunăvoință față de servul Tău David, Tatăl meu”, a zis el, „pentru că umbla înaintea Ta în credincioșie, în dreptate și în curăție de inimă față de Tine; i-ai păstrat această bunăvoință, și i-ai dat un fiu care șade pe scaunul său de domnie, cum se vede astăzi.

„Acum Doamne, Dumnezeu meu, Tu ai pus pe robul Tău să împărătească în locul tatălui meu David și eu nu sînt decît un tînăr, nu sînt încercat. Robul Tău este în mijlocul poporului pe care l-ai ales, popor foarte mare, care nu poate fi nici socotit, nici numărat, din pricina mulțimii lui. Dă dar robului Tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău! Căci cine ar putea să judece pe poporul Tu, pe poporul acesta așa de mare la număr!”

„Cererea aceasta a lui Solomon a plăcut Domnului. „Fiindcă dorința aceasta este în inima ta”, a zis Dumnezeu, „fiindcă nu ceri nici bogății, nici averi, nici moartea vrăjmașilor tăi, nici chiar o viață lungă, ci ceri pentru tine înțelepciune și pricepere ca să judeci pe poporul Meu, voi face după cuvîntul tău, îți voi da o inimă înțeleaptă și pricepută, așa cum n-a fost nimeni înaintea ta și nu se va scula nimeni niciodată ca tine. Mai mult, îți voi da și ce n-ai cerut: bogății și slavă, cum n-a mai avut niciodată nici un împărat înaintea ta, și cum nu va mai avea după tine”. „Și dacă vei umbla în căile Mele, păzind legile și poruncile Mele, cum a făcut David, tatăl tău, îți voi lungi zilele”. (1 Regi 3,5-14).

Dumnezeu făgădui că așa după cum fusese cu David, așa va fi și cu Solomon. Dacă împăratul umbla înaintea Lui în dreptate, dacă împlinea poruncile lui Dumnezeu, tronul lui urma să fie întărit, iar domnia lui urma să fie mijlocul de a înălța pe Israel ca „popor înțelept”. (Deut. 4,6).

Cuvintele folosite de Solomon în rugăciunea sa la Dumnezeu în fața bătrînului altar de la Gabaon dă pe față umilința și puternica lui dorință de a onora pe Dumnezeu. El pricepea că fără de ajutor de la Dumnezeu, era tot așa de slab ca și un copilăș cînd era vorba de a îndeplini îndatoririle ce-i reveneau. Iși da seama că este lipsit de pricepere, iar ceea ce îl făcea să caute pe Dumnezeu pentru înțelepciune era lipsa lui cea mare. În inima lui nu se afla dorința egoistă de a avea știință așa încît

să nu mai fie nimenea ca el. El dorea să-și îndeplinească cu credințioasă datorile care-i reveneau, și alese darul acela care urma să facă domnia lui să aducă slavă lui Dumnezeu. Solomon n-a fost niciodată mai bogat, mai înțelept sau într-adevăr mai mare decât atunci când a mărturisit: „Eu nu sînt decît un tînăr, nu sînt încercat”.

Aceia, din biserica Domnului, care astăzi dețin locuri de răspundere ar trebui să caute să învețe cele ce ne descoperă rugăciunea lui Solomon. Cu cît locul pe care-l are cineva este mai înalt, cu cît răspunderea pe care o are de purtat este mai mare, cu atît și influența lui va fi mai întinsă, și cu atît mai mare nevoia de a depinde de Dumnezeu. El trebuie să-și aducă aminte fără încetare că odată cu chemarea la lucrare vine și chemarea de a umbla cu grijă în fața semenilor săi. El trebuie să stea înaintea lui Dumnezeu ca unul care are nevoie să învețe. Locul de răspundere nu dă sfințenie de caracter. Numai dînd slavă lui Dumnezeu și ascultînd de poruncile Lui se ajunge cu adevărat mare.

Dumnezeu căruia îi slujim nu caută la față. El care a dat lui Solomon spiritul înțeleptei priceperi, este gata să dea aceeași binecuvîntare copiilor Săi de astăzi. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea”, ne spune Cuvîntul Său, „s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mîna largă și fără mustrare și ea îi va fi dată”. (Iacob 1,5). Cînd un purtător de poveri dorește înțelepciunea mai mult decît bogăția, puterea sau faima, nu va fi dezamăgit. Unul ca acesta va învăța de la Marele Învățător nu numai ce să facă dar și cum să facă aceasta pentru ca să primească aprobarea divină.

Atîta vreme cît rămîne consacrat, cel pe care Dumnezeu l-a înzestrat cu pricepere și îndemînire nu va da pe față pofta după locurile de frunte, nici nu va căuta să domnească sau să stăpînească. De nevoie cineva trebuie să poarte răspunderi; dar în loc de a se lupta pentru locul cel mai de sus, acela care este adevărat conducător se va ruga să aibă o inimă înțelegătoare, pentru a deosebi între bine și rău.

Cărarea pe care o au de umblat bărbații puși în locurile de conducere nu este ușoară. Dar ei trebuie să vadă în orice greutate o chemare la rugăciune. Niciodată să nu uite de a întreba pe Marele Izvor a toată înțelepciunea. Întăriți și luminați de Domnul, Lucrătorul cel Mare, ei vor fi făcuți în stare să stea împotriva influențelor nefine și să facă deosebire între ce e drept și ce e greșit, între bine și rău. Ei vor aproba ceea ce Dumnezeu aprobă, și se vor lupta cu rivnă împotriva introducerii unor principii greșite în lucrarea Lui.

Înțelepciunea dorită de Solomon mai presus de bogății, de slavă, sau de viață lungă, i-a fost dată de Dumnezeu. Cererea lui pentru o minte vioaie, o inimă cuprinzătoare și un duh blînd i-a fost îndeplinită. „Dumnezeu a dat lui Solomon înțelepciune, foarte mare pricepere și cunoștințe multe, ca nisipul de pe tărîmul mării. Înțelepciunea lui Solomon întrecea înțelepciunea tuturor fiilor răsăritului și toată înțelepciunea Egiptenilor. El era mai înțelept decît orice om... și faima lui se răspîndise printre toate neamurile dimprejur”. (1 Regi 4,29-31).

„Tot Israelul... s-a temut de împărat, căci a văzut că înțelepciunea lui Dumnezeu era cu el, povățuindu-l”. (1 Regi 3,28). Inima poporului s-a întors către Solomon așa cum se întorsese către David, și l-a ascultat în totul. „Solomon... s-a întărit în domnie, Domnul, Dumnezeu lui, a fost cu el; și l-a înălțat din ce în ce mai mult”. (2 Cron. 1,1.)

Mulți ani viața lui Solomon s-a deosebit prin alipire de Dumnezeu, prin dreptate și principii neclintite și printr-o ascultare strictă de poruncile lui Dumnezeu. El dădea îndrumări în toate lucrările de seamă, și cîrnuia înțelepțește în toate treburile împărăției. Bogăția și înțelepciunea lui; clădirile mărete și lucrările publice pe care le-a ridicat în primii ani ai domniei lui; energia, evlavia, dreptatea și mărînimia de care dădea dovadă în cuvînt și faptă, cîștigară credințioși a supușilor săi cît și admirația și respectul domnitorilor multor țări.

Numele Domnului a fost foarte mult onorat în decursul primei părți a domniei lui Solomon. Înțelepciunea și dreptatea dovedite de împărat dovedeau înaintarea tuturor națiunilor cît de alese erau însușirile Dumnezeului căruia el îi servea. Un oarecare timp Israel a fost ca o lumină a lumii, dînd pe față măreția lui Iehova. Adevărata măreție a începutului domniei lui Solomon nu era nici în înțelepciunea nemaipomenită, nici în bogățiile ca din povești, nici în întinsa lui putere și faimă; ci în onoarea pe care el o aducea Numelui Domnului lui Israel printr-o înțeleaptă folosire a darurilor Cerului.

Cu cît treceau anii, iar faima lui Solomon creștea, el căuta să aducă onoare lui Dumnezeu sporînd puterea lui mintală și spirituală, și stăruind să împartă și altora binecuvîntările primite de el. Nimeni nu înțelegea mai bine ca el că numai prin îndurarea Domnului ajunsese să aibă putere, înțelepciune și înțelegere, și că darurile acestea erau acordate pentru ca el să poată face cunoscut lumii pe Împăratul Împăraților.

Solomon se ocupa îndeosebi de istoria naturală; dar cercelările lui nu s-au mărginit la o singură ra-

mură a științei. Printr-o cercetare sirguincioasă a tuturor celor create atîta celor insuflețite cît și a celor neînsuflețite, a ajuns să aibă o clară înțelegere a Creatorului. În forțele naturii, în lumea minerală și animală, și în fiecare pom, arbust și floare, el vedea o descoperire a înțelepciunii lui Dumnezeu; și pe măsură ce căuta să învețe tot mai mult, cunoștințele sale despre Dumnezeu și iubirea lui pentru El sporeau fără încetare.

Înțelepciunea dată de Dumnezeu lui Solomon își afla expresia în cîntări de laudă și în multe proverbe. „A rostit trei mii de pilde, și a alcătuit o mie cinci cîntări. A vorbit despre copaci, de cedrul din Liban pînă la isopul ce crește pe zid, a vorbit de asemenea despre dobitoace, despre păsări, despre tîrîtoare și despre pești”. (1 Regi 4,32-33).

În proverbele lui Solomon sînt arătate principii de viațuire sfințită și tendințe înalte: principii venite din cer care conduc la evlavie; principii care ar trebui să guverneze fiecare faptă din viața credinciosului. Larga răspîndire a acestor principii cum și recunoașterea lui Dumnezeu ca Unul căruia I se cuvine toată lauda și onoarea, au făcut din prima parte a domniei lui Solomon un timp de înălțare morală și de prosperitate materială. „Ferice de omul care găsește înțelepciunea”, scria el, „și de omul care capătă pricepere! Căci cîștigul pe care-l aduce ea este mai bun decît al argintului, și venitul adus de ea este mai de preț decît aurul; ea este mai de preț decît mărgăritarele, și toate comorile tale nu se pot asemui cu ea. În dreapta ei este o viață lungă; în stînga ei, bogățiile și slava. Căile ei sînt niște căi plăcute, și toate cărările ei sînt niște cărări pașnice. Ea este un pom de viață pentru cei ce o apucă, și cei ce o au sînt fericiți”. (Prov. 3,13-18).

„Acesta-i începutul înțelepciunii; dobîndește înțelepciune, și întru toate cite vei dobîndi, dobîndește pricepere”. (Prov. 4,7). „Frica Domnului este începutul înțelepciunii” (Ps. 111,10). „Frica de Domnul este urirea răului; trufia și mîndria purtarea rea și gura mincinoasă, iată ce urăsc”. (Prov. 8,13).

O, dacă ar fi ascultat Solomon în anii de mai tîrziu de aceste minunate cuvinte ale înțelepciunii! O, dacă cel care spusese: „Buzele înțelepților seamănă știința” (Prov. 15,7) și care învățase personal pe împărații pămîntului să dea Împăratului Împăraților, onoarea pe care dorea să o dea unui domnitor pămîntesc, n-ar fi ajuns cu o „gură mincinoasă”, în „trufie și mîndrie”, să ia pentru el însuși slava cuvenită numai lui Dumnezeu.

Redacția

Domnul neprihănirea noastră

O nouă eră în proclamarea întreitii solii îngeresti

Studierea atentă a învățăturii dată de Spiritul Profetic duce la profunđa convingere că venirea la Conferința de la Minneapolis a soliei Îndreptării prin Credință, a fost o remarcabilă providență a lui Dumnezeu — o providență manifestată pentru a iniția începutul unei ere noi în încheierea lucrării Sale. Următoarea declarație, scrisă exact la patru ani după Conferința de la Minneapolis, în 1888, formează baza pentru această concluzie:

„Timpul de probă a și venit pentru noi, deoarece marea lucrare a îngerului al treilea a început deja prin dezvăluirea neprihănirii lui Hristos, Mîntuitorul iertător de păcate. Acesta este începutul lumii îngerului a cărui slavă va umple întreg pămîntul“.

Caracterul declarațiilor din paragraful mai sus menționat este foarte important. Ele au o legătură foarte mare cu lucrarea pe care Adventiștii de Ziua a Șaptea o îndeplinesc, și în consecință sînt de cel mai mare interes pentru toți aceia care sînt în legătură cu lucrarea întreitii solii îngeresti. Să recitim paragraful din punct de vedere analitic:

1. Timpul de probă a și venit pentru noi.

2. Marea lucrare a îngerului al treilea a început deja.

3. Ea a început prin dezvăluirea neprihănirii lui Hristos.

4. Aceasta marchează începutul lumii îngerului a cărui slavă va umple întreg pămîntul.

Evenimentele menționate în acest paragraf sînt identice cu acelea scoase în evidență de vizionarul de pe Patmos: „După aceea, am văzut pogorîndu-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pămîntul s-a luminat de slava lui“.

Explicația acestor cuvinte scripturistice așa cum este prezentată de Spiritul Profetic, necesită să fie notată cu atenție:

„Am văzut îngerii zburînd încoace și încolo prin mijlocul cerului, pogorîndu-se pe pămînt și din nou înălțîndu-se la cer, pregătîndu-se pentru îndeplinirea unui eveniment important. Apoi am văzut un alt înger puternic, avînd misiunea de a se pogori pe pămînt pentru a-și uni glasul cu cel de al treilea înger și să-i dea putere și tărie soliei sale. Mare putere și slavă i-au fost date îngerului și pe cînd se pogora, pămîntul se lumina de slava lui. Lumina care însoțea pe acest înger pătrundea pretutindeni, în timp ce striga cu putere, cu glas tare... Lucrarea acestui înger a venit la timp potrivit pentru a se alătura mării și ultimei lucrări a slavei îngerului al treilea, în timp ce se dezvoltă într-o mare strigare. Și copiii lui Dumnezeu sînt astfel pregătiți... pentru lucrarea pe care o au de făcut. Am văzut o mare lumină revărsîndu-se asupra lor, iar ei s-au unit pentru a vesti întreita solie îngerescă“.

Panorama evenimentelor prezentate în paragraful de mai sus este

atit de vastă și atit de plină de înțeles, încît e de folos să notăm fiecare eveniment separat.

1. Un înger puternic se pogoră din cer pe pămînt.

2. Lucrarea acestui înger este:

- a) De a-și uni glasul cu cel de al treilea înger.

- b) De a da putere și tărie întreitii solii îngeresti.

3. Mare putere și slavă s-au dat acestui înger:

- a) Pămîntul s-a luminat de slava lui.

- b) Lumina era pretutindeni.

4. Lucrarea acestui înger puternic vine la timp potrivit pentru a se alătura mării și ultimei lucrări a întreitii solii îngeresti.

5. Ca rezultat al venirii acestui puternic înger, solia sa se dezvoltă într-o mare strigare.

6. Puterea care însoțește pe acest înger puternic pregătește pe cei credincioși pentru lucrarea ce o au de făcut.

7. Această pregătire este recunoscută de cer prin dăruirea „unei mari lumini“ care să se reverse peste cei credincioși.

8. Sunetul culminant al tuturor acestor evenimente este existența unei unități a credincioșilor, vestind întreita solie îngerescă.

Inseparabilă de această suită de evenimente, este revărsarea „ploii tîrziu“ peste Biserica rămășiței. Notați următorul paragraf:

(continuare în pag. 22-a)

epistola

Cap. 6.13-20

Dumnezeu cînd a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decît El. S-a jurat pe Sine însuși.

„Și a zis: „Cu adevărat te voi binecuvînta, și îți voi înmulți foarte mult sămînța”.

„Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobîndit făgăduința.

„Oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurămîntul este o cheazășie, care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei.

„De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămütarea hotărîrii Lui, a venit cu un jurămînt:

„Pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mințã, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte.

„Pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru al Templului.

„Unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, cînd a fost făcut „Mare Preot în veac, după rînduiala lui Melhisedec”.

Faptul că Dumnezeu dă pe față o așa condescendență, încît să facă un jurămînt, este o ilustrare remarcabilă a bunăvoinței Sale de a ne ajuta în orice situație, indiferent de prețel pe care-l va plăti pentru aceasta. Mulți ani a așteptat Dumnezeu ca Avraam să ajungă la punctul în care credința să fie biruitoare. Acum, momentul sosise. Avraam nu se mai îndoaia deloc. Ascultarea sa era categorică, absolută; credința sa nu avea nici cea mai mică umbră de îndoială. Acum, Dumnezeu îl putea folosi în toată uriașa Sa capacitate. Este interesant faptul că Avraam a trăit destul — după acest eveniment — ca să înceapă a vedea împlinirea făgăduinței în nașterea nepoților săi, Iacob și Esau.

O ancoră este simbolul stabilității. Creștinul are o astfel de ancoră, care îl va menține stabil în credință prin orice împrejurare a vieții. Ancorați în Hristos, vom fi siguri de veșnicie.

Versetele 13-14

Prima făgăduință făcută de Dumnezeu lui Avraam cu privire la un moștenitor a fost la puțină vreme după ce i-a poruncit: „Ieși din țara ta, din rudenția ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o

voi arăta” (Gen. 12,1). Făgăduința era cuprinsă în cuvintele: „Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvînta” (vers. 2). La data aceea, Avraam avea șaptezeci și cinci de ani (vers. 4).

Anii au trecut și totuși Avraam era tot fără copii. Atunci Dumnezeu veni la el „într-o vedenie, și a zis: „Avraame nu te teme. Eu sînt scutul tău, și răsplata ta cea foarte mare” (Gen. 15,1). Avraam a reamîntit lui Dumnezeu că el este tot fără urmași și că de acum, puțină speranță a mai rămas ca Sara să-i mai nască un copil și în consecință, dădu ideea ca „slujitorul născut în casa mea” să fie moștenitorul meu. La aceasta Dumnezeu răspunse: „Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău” (vers. 4). Dumnezeu îl duse să privească cerul înstelat și-i spuse să numere stelele dacă era în stare, după care rosti: „Așa va fi sămînța ta... Avraam a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” (Vers. 5-6).

Totuși, Avraam nu era pe deplin satisfăcut și atunci cînd el întrebă, cum va cunoaște el că va moșteni țara făgăduită, Dumnezeu îi zise: „În o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel. Avraam a luat toate dobitoacele acestea, le-a despecat în două, și a pus fiecare bucată una în fața alteia; dar păsările nu le-a despecat” (vers. 9-10).

Acest procedeu era obișnuit atunci cînd se făcea un legămînt. Animalele erau luate și tăiate în două de la cap și pînă la coadă. Apoi cele două bucăți erau puse față către față la o anumită distanță unele de altele și părțile ce încheiau legămîntul mergeau prin mijlocul lor (Ier. 34,18-19). Și astfel „după ce a asfințit soarele, s-a făcut un întuneric adînc; și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor, și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate. În ziua aceea, Domnul a făcut un legămînt cu Avraam și i-a zis: „Sămînței tale dau țara aceasta, de la riul Egiptului pînă la riul Eufrat.” (Gen. 15,17-18). Fumul, ca dintr-un cuptor și flăcările, erau

către evrei

simboluri ale prezenței lui Dumnezeu.

Cînd după cîțiva ani, Sara nu născuse încă un copil și deoarece avea acum șaptezeci și cinci de ani, omenște vorbind nu mai avea speranță să poată avea vreun copil. Ea dădu atunci ideea că poate prin roaba sa Agar, Avraam să aibă un moștenitor. Trecuseră zece ani de la data cînd Dumnezeu îi făgădui pentru prima dată că va avea un moștenitor și Avraam fu de acord cu Sara, că poate aceasta era calea împlinirii făgăduinței. Și la timpul potrivit, Agar născu un băiat, Avraam avînd acum optzeci și cinci de ani.

Mai trecură treisprezece ani și Avraam avea nouzeci și nouă de ani, iar soția lui optzeci și nouă. Dumnezeu îl vizită din nou pe Avraam și-i spuse să nu mai numească pe soția lui Sarai, ci „numele ei să fie Sara. Eu o voi binecuvînta și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvînta, și ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea“ (Gen. 17,15-16). Aceasta fu prea mult pentru Avraam, care „s-a aruncat cu fața la pămînt și a ris, căci a zis în inima lui: 'Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Și să mai nască oare Sara la nouzeci de ani?'“ (vers.17). „Dumnezeu a zis: Cu adevărat, nevasta ta Sara îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legămîntul Meu cu el, ca un legămînt veșnic pentru sămînța lui după el... Dar legămîntul Meu, îl voi încheia cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta“ (Gen. 17,19,21).

Puțin mai tîrziu Dumnezeu a vizitat din nou pe Avraam, și-l întrebă de Sara, soția lui. „Uite-o în cort, a răspuns el“ (Gen. 18,9). Atunci Dumnezeu reinnoi făgăduința Lui.

„Unul dintre ei a zis: La anul pe vremea aceasta, mă voi întoarce negreșit la tine; și iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu. Sara asculta la ușa cortului, care era înapoia lui.

„Avraam și Sara erau bătrîni, înaintați în vîrstă; și Sarei nu-i mai venea rînduiala femeilor.

„Sara a ris în sine, zicînd: Acum cînd am îmbătrînit, să mai am pofte? Domnul meu bărbatul de asemenea este bătrîn.

„Domnul a zis lui Avraam: Pentru ce a ris Sara, zicînd: Cu adevărat să mai pot avea copil eu, care sînt bătrînă?

„Este oare ceva prea greu pentru Domnul? La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu“.

„Sara a tăgăduit și a zis: „N-am ris“. Căci i-a fost frică. Dar El a zis: „Ba da, ai ris“. Gen. 18,10-15.

Versetul 15

„... fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobîndit făgăduința“. Douăzeci și cinci de ani a așteptat Avraam pînă ce fiul făgăduit s-a născut. Nu se poate spune că în toți acești ani Avraam și Sara n-au avut momente de slăbiciune în ceea ce privește credința lor în făgăduința făcută. La început, Avraam a crezut pe Dumnezeu și așa cum știm, această credință a lui i-a fost socotită ca neprihănire. Dar pe măsură ce anii treceau, credința lui se întuneca, iar cu un an mai înainte de nașterea lui Isaac, cînd le fu reinnoită această făgăduință și Avraam și Sara... au ris.

Dar adevărata încercare a lui Avraam veni după ce Isaac crescuse. „... Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam și i-a zis: „Avraame!“ „Iată-mă“, a răspuns el. Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune“ (Gen. 22,1-2). Cele petrecute de la această dată înainte sînt prea cunoscute ca să le redau aici în amănunțime... Cînd au ajuns însă sus pe munte și Isaac se afla pe altar gata să fie adus jertfă, cînd Avraam a întins mîna și a luat cuțitul ca să înjunghie pe fiul său“ (Vers. 10), o voce din ceruri i-a oprit mîna, spunîndu-i: „Să nu pui mîna pe băiat, și să nu-i faci nimic“. Și Dumnezeu se îngrijii atunci de jertfă. Un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș a fost adus ca jertfă lui Dumnezeu (vers. 13). Atunci, îngerul Domnului a chemat pe Avraam și i-a zis: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul; pentru că

ai făcut lucrul acesta, și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu,

„Te voi binecuvînta foarte mult, și-ți voi înmulți foarte mult sămînța și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămînța ta va stăpîni cetățile vrăjmașilor ei.

„Toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea“ Gen. 22,16-18.

Versetele 16-17

Confirmarea sau întărirea Cuvîntului lui Dumnezeu printr-un jurămint menționat în epistola către Evrei, este cel raportat în capitolul douăzeci și doi din Geneza. Trecuseră de acum patruzeci de ani de la data cînd pentru prima oară i-a fost dată făgăduința lui Avraam, atunci cînd a ieșit din Caldeea, și pînă la jurămîntul de confirmare al făgăduinței, cînd Avraam considera că Dumnezeu putea să ridice pe Isaac din morți: „Căci se gîndea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți; și drept vorbind, ca înviat din morți, l-a primit înapoi“ (Ev. 11,19).

Acum era un alt Avraam cel care stătea cu mina ridicată, gata să aducă jertfă pe fiul său, de acela care a ris atunci cînd Dumnezeu i-a reamintit făgăduința că va avea un fiu. De atunci el a învățat multe și îndeosebi în cele trei zile ce au trecut după ce a primit porunca de a aduce jertfă pe fiul său. Avraam a învățat să se încreadă fără nici o șovăire în Dumnezeu. El nu s-a mai încrezut acum în propria sa persoană; n-a mai depins de propriile lui căi de rezolvare a unor probleme. El nu cunoștea tot ceea ce era cuprins în porunca lui Dumnezeu, dar era convins că Dumnezeu putea ridica pe Isaac din morți, dacă ar fi fost cazul. El a învățat acum să se încreadă pe deplin în Dumnezeu. El era acum vrednic să devină tată al celor credincioși. Încercarea supremă la care a fost supus, fu trecută cu succes.

„Nestrămutarea hotărîrii Lui“. Făgăduința pe care Dumnezeu a dat-o lui Avraam, nu s-a epuizat odată cu nașterea lui Isaac. El era în adevăr un fiu al făgăduinței, fiul unui om „și încă un om aproape mort“, și al unei femei în „vîrsta ei trecută“ (Ev. 11,11-12). El nu era totuși sămînța făgăduită, ci numai un inel de legătură, o za, și una necesară, în lungul lanț ce avea să vină la existență din odrasla născută în mod miraculos. Cînd Dumnezeu a spus lui Avraam că „toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta“ (Gen. 22,18), apostolul Pavel interpretează această declarație ca referindu-se la Domnul Hristos. „Acum, făgăduin-

tele au fost făcute lui Avraam și seminței lui". Nu zice: „Și semințelor (ca și când ar fi vorba de mai multe), ci ca și când ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale, adică 'Hristos'" (Gal. 3,16). Avraam a așteptat mulți ani nașterea lui Isaac. La un moment dat credința lui aproape că se năruise. Făgăduința părea imposibil de realizat. Dar la timpul potrivit, copilul făgăduinței se născu. De la data când făgăduința a fost dată lui Avraam și până când Domnul Hristos a venit în trup pe pământ, au trecut aproape două mii de ani. Cam tot atâția ani câți sînt de la Domnul Hristos și până la noi. Pentru poporul lui Dumnezeu, acesta a fost un timp destul de lung. Dacă Mesia trebuie să vină, de ce întârzie? Oare Dumnezeu Și-a uitat făgăduințele date?

Lunga așteptare a lui Avraam pentru nașterea fiului său, era o așteptare profetică simbolizînd așteptarea poporului lui Dumnezeu pînă cînd adevăratul Fiul al lui Dumnezeu avea să vină. Dumnezeu avea motive să aștepte, așa după cum avea motive să facă pe Avraam să aștepte. „Dar cînd a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie..." (Gal. 4,4). Planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întârziere, pînă cînd timpul este gata, copilul pentru ca Dumnezeu să poată acționa.

Versetul 18

„Prin două lucruri, care nu se pot schimba". Făgăduința lui Dumnezeu și jurămîntul Său. Cuvîntul lui Dumnezeu este neschimbabil. Nici un jurămînt nu poate să mai adauge ceva la ceea ce Dumnezeu a zis, și nici să-l facă mai sigur. Faptul însă că Dumnezeu Și-a confirmat făgăduința Sa printr-un jurămînt, El a făcut lucrul acesta numai pentru noi. Oamenii folosesc jurămîntul ca să confirme, să întărească ceva. Tot la fel, Dumnezeu întări prin jurămînt făgăduința Sa, pentru a veni în ajutorul credinței noastre. Acest jurămînt trebuie că a fost de un real folos, de un real ajutor celor ce au trăit înainte de Domnul Hristos. Dacă vreo îndoială se abătea asupra lor, ei se puteau sprijini pe faptul că Dumnezeu, nu numai că a făgăduit, ci El va și întări printr-un jurămînt făgăduința Sa. El își va ține cu certitudine Cuvîntul Său. În acest fel acest jurămînt avea să-i întărească în credința lor.

„O puternică îmbărbătare". Această îmbărbătare vine ca urmare a jurămîntului lui Dumnezeu. El, ca Dumnezeu, nu putea face mai mult în favoarea întăririi credinței noastre. El a făgăduit... și a jurat. Nu poate fi ceva mai puternic decît aceasta.

„A căror scăpare". Ilustrația aceasta este luată de către apostolul Pavel din practica iudaică și anume, cînd o persoană se afla în primejdie, el își găsea refugiul la templu și se prindea de coarnele altarului. Acesta se considera un loc inviolabil, și era un loc sigur, cel puțin pentru un timp.

Un exemplu de acest procedeu avem în 1 Regi 2,28. Ioab se temea pentru viața lui și „a fugit la cortul Domnului, și s-a apucat de coarnele altarului" (vers. 28). „Au dat de știre împăratului Solomon că Ioab a fugit în cortul Domnului, și că este la altar" (vers. 29). Solomon a poruncit unuia din slujitorii săi să meargă și să-l lovească.

Ioab, așa cum am văzut mai sus, ci o speranță și un refugiu ce nu va da greș niciodată, adică sigur, veșnic.

Versetul 19

„Ca o ancoră a sufletului". Ancora este aceea care ține vasul bine fixat atunci cînd furtuna răscolește pînă în străfunduri marea, ferindu-l să nu se sfărîme de stînci. Sînt și cazuri cînd ancora nu este bine prinsă și cedează, pentru că n-a avut de ce să se prindă. Dar nu așa se prezintă lucrurile aici. Ancora de care vorbește apostolul Pavel este „tare și neclintită", și ea este bine fixată, căci „pătrunde

Astfel slujitorul său veni la cortul Domnului și-i zise lui Ioab: Așa zice împăratul, ieși afară" (vers. 30). Cînd însă el refuză să iasă din cortul Domnului, la porunca lui Solomon, „Benaia ...s-a suit, a lovit pe Ioab, și l-a omorît" (vers. 34).

Acest obicei, această practică, a prinderii de coarnele altarului este prezentată în acest verset din Evrei. Noi am păcătuit. **Speranța noastră este de a găsi refugiu în Sanctuar. Acolo noi trebuie să ne prindem de coarnele altarului și să găsim astfel refugiu. Nu un refugiu temporar și nesigur ca în cazul lui**

dincolo de perdeaua dinlăuntru Templului".

Ca metaforă „ancora" nu este amintită în Sfînta Scriptură decît aici, aceasta fiind o ilustrație nouă. Dar o ilustrație foarte potrivită. Pe marea vieții noastre spirituale, avem nevoie de o ancoră, ceva care să ne țină bine ancorați. Pentru credincios, speranța creștină este o asemenea ancoră „tare și neclintită", căci este Hristos, care cu propriul Său sînge se află dincolo de perdeaua dinlăuntru a Templului, mijlocind pentru noi.

Mai înainte de a merge la ultimul verset al acestui capitol, să ne oprim puțin asupra problemei pe care Pavel o lasă aici nedefinită. Despre care perdea sau tapeteasmă este vorba aici?

Expresia perdea (gr. *Katapetasma*) se găsește de șase ori în Noul Testament. De trei ori se referă la perdeaua Templului ce a fost ruptă în timpul crucificării (Mat. 27,51; Marcu 15,38; Luca 23,45). Celelalte trei referiri le găsim în epistola către Evrei (cap. 6,19; 9,3; 10,20). Cu referire la Sanctuar, în Septuaginta, expresia „*Katapetasma*” se referă la: 1) perdeaua ce separa Sfânta de Sfânta Sfințelor (Ex. 26,31.33); 2) perdeaua de la ușa de intrare în Sanctuar (Ex. 26,37; 36,37; Num. 3,26); 3) perdeaua de la poarta de intrare în curte (Ex. 38,18). Faptul că atât perdeaua de la ușa Sanctuarului, cum și perdeaua ce separa Sfânta de Sfânta Sfințelor, erau numite în mod simplu „*Katapetasma*” ne răspunde la întrebarea de ce Pavel vorbește despre perdeaua a doua? (Ev. 9,3), pentru a descrie perdeaua dinlăuntru.

Unii comentatori și teologi, care susțin că Domnul Hristos a intrat imediat după înălțarea Sa în Sfânta Sfințelor din Sanctuarul Ceresc, susțin că aici „*Katapetasma*” se referă la perdeaua ce despărțea Sfânta de Sfânta Sfințelor. Ei rețin faptul că expresia „dincolo de perdeaua dinlăuntru al Templului”, este o traducere a expresiei grecești: **ESOTERON TOU KATAPETAS-MOS**, care se întâlnește de patru ori în Septuaginta (Ex. 26,33; Lev. 16,2.12.15), și care descrie întotdeauna Sfânta Sfințelor. Cu toate acestea nu este obligatoriu, că dacă expresia se referă la perdeaua ce desparte Sfânta de Sfânta Sfințelor, Domnul Hristos să-și fi început, după înălțarea Sa la cer, lucrarea Sa de mijlocire direct în Sfânta Sfințelor. Iată logica unor puncte de vedere cu care noi ca Biserică A.Z.S. sintem de acord.

1) *Katapetasma* înseamnă perdeaua ce separă două încăperi. Pavel vorbește aici despre intrarea Domnului Hristos în locul prea sfânt din Sanctuarul ceresc pentru a inaugura într-un cadru solemn, sărbătorește, sfânt, noua Sa slujbă de Mare Preot. Era momentul investirii Sale în această nouă și importantă slujbă. Era dedicarea în-tregului Sanctuar lucrării finale (după învierea Domnului) de mîntuire a celor ce cred. Acest eveniment este menționat în Dan. 9,24 și care era un tip al sfințirii Sanctuarului pămîntesc după ridicarea lui. (Ex. 40,10.26-29).

2) În Ev. 6,19, apostolul Pavel, lasă — așa cum am mai spus — expresia „perdea”, nedefinită. De fapt el nu dorește să ne atragă

atenția asupra perdelei, ci asupra evenimentului ce are loc, dincolo de perdea și anume, în locul unde Domnul Hristos, Marele nostru Preot, slujește. Cu alte cuvinte, Pavel folosește expresia „*Katapetasma*” nu în termenii unei discuții tehnice cu privire la structura sanctuarului ceresc, ci ca o figură de stil, pentru a descrie ceea ce desparte cele văzute de cele nevăzute, ceea ce este pămîntesc, de ceea ce este ceresc. Deci, în conformitate cu acest punct de vedere „dincolo de perdeaua dinlăuntru al Templului”, înseamnă a fi în prezența lui Dumnezeu, unde Domnul Hristos a mers după înălțarea Sa.

3) Apostolul Pavel, în altă parte a epistolei sale către Evrei, descrie perdeaua care separă Sfânta de Sfânta Sfințelor, ca fiind perdeaua a doua, așa cum am amintit mai înainte (Ev. 9,3). Deci, atunci cînd el vorbește despre „perdeaua dinlăuntru” (Ev. 6,19), el trebuie să se referă la perdeaua de la ușa Sanctuarului. Mai mult chiar, avînd în vedere Sanctuarul ceresc, cum și faptul că ordinea serviciilor lui era prefigurată de Sanctuarul pămîntesc atunci cînd Domnul Isus S-a înălțat la ceruri, El a intrat în locul sfînt (Sfînta) prima despărțitură — pentru a începe prima fază, sau prima parte a slujirii Sale în ceruri.

Toate aceste trei ipoteze logice, concordă cu doctrina Bisericii Adventiste, cu interpretările pe care teologia adventă le dă acestui verset.

Versetul 20

Expresia (**GR. PRODRAMOS**)

„înainte mergător” se întâlnește numai aici în N. Testament. În V. Testament, în Septuaginta se întâlnește în Num. 13,20 și Is. 28,4 (smochină timpurie în traducerea românească a lui Cornilescu). Aplicată la Domnul Isus, ideea este aceea că El a mers înaintea noastră în prezența lui Dumnezeu. Ideea este similară celei din Evr. 2,10 (Căpetenia Mîntuirii gr. *ARCHÉGOS*). De fapt un înainte mergător este mai mult decît un ghid care arată calea. El este cel care merge înaintea celorlalți și-i conduce. Cei credincioși trebuie să meargă cu Domnul Hristos și să-L urmeze oriunde merge El.

Mai înainte de a merge mai departe la cel de al șaptelea capitol al epistolei către Evrei, este bine să ne mai oprim puțin asupra unor expresii cuprinse în acest capitol. De fapt cred că am reținut că această epistolă, ca de fapt toate scrierile apostolului Pavel, abordează o sumă de probleme teologice foarte dificile, foarte profunde.

În ultima parte a capitolului șase, găsim câteva expresii pline de asigurare cum ar fi: „Dumnezeu...

a dat făgăduința”; „S-a jurat pe Sine însuși”. „Cu adevărat te voi binecuvînta”; „nestrămîntarea hotărîrii Lui”; „două lucruri care nu se pot schimba”; „este cu neputință ca Dumnezeu să mintă”; „o puternică îmbărbătare”; „să apucăm nădejdea”; „o ancoră a sufletului”; „o nădejde tare și neclintită”; „dincolo de perdeaua dinlăuntru”; „Isus... făcut Mare Preot în veac”.

Toate aceste expresii denotă putere și siguranță. Aici, Dumnezeu încearcă să sublinieze în limbaj omenesc, imposibilitatea ca făgăduințele Sale să rămîină neimplinite. Intodeauna, Cuvîntul lui Dumnezeu este suficient ca să ne asigure de neschimbabilitatea făgăduințelor Sale. Dar pentru a sublinia și întări aceasta, El mai adaugă și un jurămînt. El, Dumnezeu, întărește acest adevăr, printr-un jurămînt. Desigur, acest lucru este ceva neobișnuit pentru El, dar Dumnezeu nu odată alege calea neobișnuitului și a imposibilului, cînd este vorba de mîntuirea noastră. Toate acestea, ne spune apostolul Pavel, constituie o ancoră a sufletului nostru, o ancoră tare și de neclintit, iar această ancoră, ca o nădejde, este ancorată dincolo de perdeaua dinlăuntru, unde Domnul Isus a intrat pentru noi. Acest raționament ne duce de la făgăduința făcută lui Avraam în acea noapte întunecată cînd prezența lui Dumnezeu a trecut printre bucațile jertfelor aduse, pînă la Domnul Isus, dincolo de perdeaua dinlăuntru, în Sanctuarul din ceruri (Gen.15,17).

Pe bună dreptate putem pune întrebarea: de ce oare Dumnezeu S-a văzut obligat să confirme Cuvîntul Său printr-un jurămînt? În nici o altă împrejurare Dumnezeu n-a mai procedat în acest fel. De ce oare făgăduința făcută lui Avraam era așa importantă încît Dumnezeu a considerat necesar s-o confirme? Nu era oare Cuvîntul făgăduinței Sale suficient?

Deși Avraam crezu pe Dumnezeu și aceasta îi fu considerată ca neprihănire (Gen. 15, 6), credința sa nu era totuși puternică, neșovăielnică, ci mai degrabă asemenea unui grăunte de muștar. Acest trist adevăr făcu posibil ca mai tîrziu să ridă atunci cînd Dumnezeu îi reaminti faptul că i se va naște un copil (Gen. 17, 17). Avraam avea nevoie de ceva de care să se prindă, atunci cînd făgăduința făcută întîrzi să se materializeze, atunci cînd timpul și împrejurările ar fi fost împotrivă lui. Cuvîntul făgăduinței lui Dumnezeu trebuia să fie suficient pentru el. Dar Dumnezeu, iubindu-l și avînd înțelegere față de Avraam, în marea Sa milă îi dădu ceva în plus, ceva pe care el să nu-l uite

niciodată și pe care să se sprijine în vremuri întunecoase.

Pe când Avraam se uita la animalele sacrificate și despicate, fără îndoială că el se întreba ce anume urma să aibă loc. Când soarele cobora spre apus „un somn adânc a căzut peste Avraam; și iată că l-a apucat groaza și un mare întuneric“ (Gen. 15, 12). Deodată „a ieșit un fum ca dintr-un cuptor, și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate“ (Gen. 15, 17). „În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avraam“ (Gen. 15, 18).

Acest legământ era cu privire la „sămînța“ pe care Dumnezeu o făgăduise deja lui Avraam (Gen. 12, 7; 13, 15; 15, 18). Cu privire la aceasta apostolul Pavel spune: „Acum, făgăduințele au fost făcute, lui Avraam și seminței lui. Nu zice: „Și semințelor“ (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale, adică Hristos“ Gal. 3, 16.

Ceremonia la care Avraam lua parte era solemnitatea încheierii unui legământ în care părțile ce încheiau legământul tăiau un vițel în două, trecînd printre cele două jumătăți (Ier. 34, 18). Prin acest act ei voiau să arate practic că dacă aveau să calce în picioare legământul încheiat, ei meritau să aibă soarta animalelor jertfite; era deci un legământ de sînge în care cei ce-l făceau garantau cu viața lor împlinirea legământului.

Această lucrare trebuie că a avut o profundă influență asupra lui Avraam, impresie ce creștea și devenea tot mai puternică odată cu trecerea anilor. Este puțin plauzibil că Avraam a înțeles tot ceea ce se cuprindea în „sămînța“ făgăduită, deși nu este exclus ca el să fi văzut-o de departe, și să se fi bucurat. Domnul Hristos spunea că: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă Ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat“ (Ioan 8, 56). Acest fapt este confirmat de către răspunsul pe care Avraam l-a dat la întrebarea lui Isaac: „Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot? Fiule, a răspuns Avraam, Dumnezeu însuși va purta grija de mielul pentru arderea de tot“ (Gen. 22, 7-8).

Legământul cu privire la „sămînța“. Acesta era așa de important, încît Dumnezeu confirmă făgăduința printr-un jurământ. Căci în această „sămînță“, adică în Hristos, noi avem o „puternică îmbărbătare“. Ea este nădejdea noastră, nădejde pe care o avem ca o ancoră a sufletului.

„Această speranță, această nădejde... „pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru a Templului“ (Ev. 6, 19).

Spunînd cele de mai sus, autorul combină nădejdea creștină cu Sanctuarul. El nu avea nevoie acum să facă vreo referire la perdeaua sau la intrarea Domnului Hristos în locurile cerești, dacă nu avea în vedere legătura nădejzii și a ancorei, cu ceea ce avea loc dincolo de perdeaua.

Făgăduința dată lui Avraam cu mulți ani în urmă cu referire la „sămînța“, s-a împlinit în Hristos. Făgăduința aceasta nu era numai cu privire la nașterea unui fiu, ci așa cum a fost anunțată de inger „astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos, Domnul“ (Luca 2, 11). Și iarăși: „Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale“ (Mat. 1, 21). Deci nu numai faptul că se va naște un fiu spre a împlini făgăduința cu privire la „sămînța“, ci că acest Fi, va fi Mîntuitor.

Legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam, a fost, desigur, un legământ nou. În acest legământ sînt interesați toți creștinii, căci el este speranța creștină; și această nădejde noi „o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru a Templului“ (Ev. 6, 19).

O ancoră are rolul de a fixa vasul și a nu-l lăsa în voia valurilor și a mării înfuriate. Ancora nu se poate fixa, prinde de... apă. Dacă cablul nu este destul de lung pentru a ajunge la fund și colții ancorei să se prindă bine în pămînt sau de stînci, atunci, ancora nu va fi de nici un folos.

Acesta este tabloul pe care îl sugerează aici Pavel. Cele două cabluri, făgăduința și jurământul lui Dumnezeu sînt destul de puternice. Dar ancora trebuie să fie fixată în ceva tare și de neclintit, care să nu alunece ci să țină vasul în siguranță. Cel ce pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru a Templului, este Domnul Hristos, care a pășit acolo pentru noi. În Domnul Hristos, Stîncă veacurilor, este și trebuie să fie fixată ancora sufletului celui credincios.

Unii cercetători au disecat foarte mult timp problema dezbătută mai înainte, și anume: la care anume perdeaua face Pavel referire aici? Așa cum am constatat, textul nu ne spune. Dar dacă ar fi fost o problemă importantă, apostolul ar fi făcut — prin inspirația Duhului Sfînt

— precizarea necesară. Domnul Hristos se află la capătul celălalt al problemei; El este Cel care ține ancora. Dacă textul vizează prima despărțitură a Sanctuarului ceresc, acolo a fost speranța și nădejdea credincioșilor. Dacă Domnul Hristos se află acum în cea de a doua despărțitură, și aici mijlocește El pentru noi de la 1844, atunci speranța și nădejdea celor ce cred se află cu El aici. De aceea Pavel n-a considerat că este necesar să specifice care anume perdeaua. Căci pentru cel credincios, unde se află Hristos, acolo se află ancora nădejzii noastre.

Este vrednic de remarcat și faptul că apostolul Pavel folosește aici ocazia pentru a plasa „ancora“ în sanctuar. În acest loc sfînt se află sfeșnicul, masa și plîinile pentru punerea înaintea Domnului; altarul tămîierii — lumina, pîinea și mijlocirea continuă. Se află chivotul legământului, milostivitorul. Legea, Sechina, slujba îngerilor. Și mai presus de toate, acolo este Isus „făcut Mare Preot în veac după rînduiala lui Melhisedec“ (Ev. 6, 20). Aici ancora este fixată, și este bine fixată. Ea nu va aluneca ci va fi tare și neclintită.

În capitolul patru al epistolei către Evrei, așa cum am văzut, apostolul Pavel, în modul cel mai remarcabil, leagă Sabatul zilei a șaptea cu adevărata odihnă a lui Dumnezeu. În acest al șaselea capitol, el leagă Noul Legământ, speranța și ancora creștină a celor ce cred, cu sanctuarul. Se pare că apostolul este foarte interesat, nerăbdător chiar, să facă pe credincioși să înțeleagă, să le demonstreze ajutîndu-i, că, nu numai că există un sanctuar, dar că dincolo de perdeaua dinlăuntru se află Domnul Hristos și că de acolo, din sanctuar de la El, noi putem primi o speranță și o puternică „încredințare în lucrurile care nu se văd“. El dorește să ne facă să înțelegem că atîta vreme cît Fiul lui Dumnezeu se află în sanctuar și are în mîinile Sale cablurile ancorei noastre, ea va fi bine fixată. De aceea, fiecare dintre noi, privind prin credință la desăvirșitorul mîntuirii noastre, adică la Domnul Hristos, să avem „o nădejde tare și neclintită“, că Cel care a început lucrarea mîntuirii noastre o va duce la bun sfîrșit.

EXEGET

NE MARGINITA BOGAȚIE A HARULUI

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu". Efes. 2,8.

Am văzut că harul este favoarea divină prin care Dumnezeu binevoiește să ne acorde, în dar, mântuirea, adică viața veșnică. Această viață veșnică noi nu o putem câștiga, nici prin propriile noastre puteri, nici prin vreun merit oarecare. La ea ajungem numai prin harul lui Dumnezeu. În textul citat se pare că apostolul vrea să spună că la har ajungem prin credință, ceea ce ar însemna că harul lui Dumnezeu prin care sîntem mântuiți se datorește credinței care există în noi, ca și cum aceasta ar porni de la noi, ne-ar aparține, și deci, faptul de a crede ar fi un merit al nostru. Adevărul este, însă, că tocmai credința prin care primim harul mântuitor „nu vine dela voi”, cum zice apostolul Pavel, adică nu-și are obârșia în noi, „ci este darul lui Dumnezeu”. Acest dar al lui Dumnezeu, care este credința, este tot o binecuvîntare cerească, izvorită din „nemărginita bogăție a harului Său”. „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți, ci să și pătimiți pentru El”. Filip. 1,29.

CE ESTE CREDINȚA ?

Desigur, cuvîntul „credință” are diferite sensuri. Se poate vorbi despre cineva care a „jurat credință” altei persoane, în sensul de a-i fi fidel. Cuvîntul mai are și sensul de sistem al unei credințe religioase. Dar sensul care răspunde la întrebarea de mai sus este, fără îndoială, acela care este arătat în Cuvîntul lui Dumnezeu care răspunde astfel la această întrebare: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”. Evr. 11,1.

Credința nu operează acolo unde pot fi folosite cele cinci simțuri ale creștinului. De pildă, ținînd în

mină un obiect care scoate și niște sunete — poate o melodie — nu este nevoie să cred că acest obiect există, deoarece cît privește existența lui îmi pot da seama de el folosînd, în acest caz, trei din simțurile mele: văzul, pipăitul și auzul. Credința intervine, deci, numai acolo unde încetează complet posibilitatea perceperii pe calea vreunui din cele cinci simțuri ale omului. Aceasta este ceea ce vrea să spună Cuvîntul inspirat despre credință pe care o definește a fi „o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”. „Obiectul credinței este Dumnezeu descoperit în Domnul nostru Isus Hristos. A crede nu este un merit, ci pur și simplu acceptarea unui dar. Această acceptare este o condiție de mîntuire”.

„Credința în Hristos care face cu puțință îndreptățirea credinciosului însemnează o bunăvoință fără rezerve de a face voia Lui și o ură față de tot ce a cauzat Mîntuitorului o suferință atît de mare. Credința care pretinde îndreptățirea, dar care în același timp permite o rămînere în vechile căi ale păcatului, nu este cu niciun chip credință. Dovada că cel credincios este îndreptățit, născut din nou, și că a trecut de la moarte la viață, este că el găsește plăcere în ascultarea de Legea lui Dumnezeu (1 Ioan 2,1-6).

„În nașterea din nou inima este adusă în acord cu Dumnezeu, cînd este adusă în acord cu Legea Lui. Cînd această mare schimbare a avut loc în păcătos, el a trecut de la moarte la viață. Este adevărat că uneori credinciosul poate cădea în vreun păcat oarecare (1 Ioan 2,1) dar dovada că cineva a fost cu adevărat născut din Dumnezeu, este că el nu mai continuă practicarea păcatului (1 Ioan 3,9) sau, așa cum declară Pavêl, nu mai trăiește în păcat”.

Dar, am văzut că „a crede nu este un merit, ci pur și simplu acceptarea unui dar”. Dacă pînă și credin-

ța este un dar primit de la Dumnezeu, atunci care este elementul determinant al responsabilității noastre înaintea lui Dumnezeu? Dacă credința, speranța, iubirea, înfăptuirea, adică trăirea după voia lui Dumnezeu, umilința, evlavia și toate celelalte însușiri nobile care întregesc un caracter cu adevărat creștin sînt tot atîtea daruri primite de la Dumnezeu, fără merite personale, atunci în ce măsură, și pentru ce acei care n-au primit aceste daruri divine, prin care se poate ajunge la mîntuire sînt considerați ca vinovați? Care este sursa vinovăției lor? Întrebarea se impune cu atît mai mult cu cît știm că omul prin forța lucrurilor, se naște cu o fire păcătoasă în imperiul păcatului, unde în fiecare clipă puteri cu mult superioare lui îl duc în ispite, pe care singur nu le poate învinge. Răspunsul la această întrebare îl găsim ușor dacă ne gîndim la ceea ce se cheamă „liberul arbitru”.

Dar ce este liberul arbitru? Prin liber arbitru se înțelege acea putere a voinței pe care a sădit-o Dumnezeu în Adam odată cu aducerea lui la existență, în virtutea căreia acesta putea hotărî în mod cu totul liber asupra acțiunilor lui. Credinciosul este liber să aleagă ce cale să urmeze în viață. Vorba care spune: „Ce ți-e scris, pe frunte ți-e pus”, nu corespunde cu adevărul. Mai de grabă este adevărat proverbul care spune: „Cum îți așterni, așa dormi”. Din această putere de alege, pe care o are fiecare din noi, naște responsabilitatea noastră față de Dumnezeu. Răspundem înaintea lui Dumnezeu pentru noi înșine, căci am ales să procedăm și să trăim viața noastră așa cum o trăim.

În lucrarea de mîntuire, pe lingă partea lui Dumnezeu, își are și credinciosul partea lui de făcut. Pe de o parte, Dumnezeu oferă un dar: viața veșnică în Domnul Isus Hristos. Pe de altă parte, cel credincios acceptă darul fără plată. Deci, primul pas care se cere a fi făcut din partea noastră, este un act de voință unilaterală prin care păcătosul se hotărăște să accepte mîntuirea.

Domnul Isus Hristos, vorbind despre cei care primesc, și despre cei care refuză harul divin, face deosebire între cei chemați, care formează ceata celor mulți în care intră „toți”, deoarece, „Dumnezeu voiește ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Tim. 2,3,4), și între cei aleși, care formează ceata celor puțini, în care intră toți cei care primesc invitația divină.

Că actul de voință unilaterală prin care păcătosul poate accepta sau poate respinge mîntuirea oferită în dar, este actul hotărîtor care face să se reverse peste noi, ori bogăția nemărginită a binecuvîntărilor harului divin — în caz că acceptăm darul fără plată — ori mulțimea în-

tristărilor de tot felul — în caz că respingem acest dar — aceasta reiese în mod clar chiar din Cuvîntul Sfințelor Scripturi care se exprimă astfel: „Iată, îți pun azi înaintea viața și binele, moartea și răul”. „Iau azi cerul și pămîntul martori împotriva voastră, că ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvîntarea și blestemul. Alege viața ca să trăiești”. (Deut. 30,15,19). „Și nu vrei să veniți la Mine, ca să aveți viață”, zicea Domnul Isus celor de pe vremea Lui. Și iarăși... „de cîte ori am vrut să strîng pe copiii tăi cum își strînge găina puilor sub aripi și n-ai vrut” (Ioan 5,40; Mat. 23,37).

Vorbind despre hotărîrea Fiului lui Dumnezeu de a salva pe cel păcătos, psalmistul David exclamă: „Vreau să fac voia Ta Dumnezeu! Și legea Ta este în fundul inimii mele” (Ps. 40,8). „Cînd un adevărat cercetător după adevăr citește Cuvîntul și își deschide mintea ca să-l primească, atunci el dorește după Cuvînt cu toată inima sa...” „Hotărîrea sa este fermă. El este decis să stea de partea dreptății. Adevărul și-a găsit calea către inimă și e sădit într-însa prin Duhul Sfînt. Cînd adevărul pune stăpînire pe inimă, cel credincios, dă o dovadă sigură despre aceasta, devenind un administrator al harului lui Hristos”.

Domnul Isus a venit pe pămînt pentru a împlini planul de mîntuire privitor la rîscumpărarea noastră. Poporul în mijlocul căruia El S-a arătat în corp omenesc, n-a cunoscut în fiul timpurlui din Nazaret pe Fiul lui Dumnezeu întrupat. Ei așteptau ca Mesia să apară nu ca un umil fiu al lui Iosif și al Mariei, ci ca un mare conducător și dezrobitor al poporului ales. În afară de aceasta, lumina adevărului divin, descoperit în Domnul Isus, fiind prea curată și desăvîrșită, ei, care erau plini de îngîmfare nu o puteau suferi. Întunericul spiritual devenind dîn ce în ce mai mare, ei au luat fatala hotărîre de a lepăda pe Fiul lui Dumnezeu. „Făcînd lucrul acesta, ei alegeau, cu întreaga lor minte și voință, rătăcirea”. A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,11,12).

Darul fără plată pe care l-a făcut harul lui Dumnezeu — și care este viața veșnică în Domnul Isus Hristos — poate fi primit sau respins după hotărîrea pe care o ia fiecare pe propria sa răspundere. „Hristos este totdeauna gata să ne curețe și să ne libereze de orice păcat, dar El nu silește și nu constrînge cu forța voința noastră. Dacă printr-o continuă călcare a Legii, voința a ajuns cu totul robită păcatului, așa că cel păcătos nu dorește, și nu vrea să primească harul lui Hristos, ce i-ar mai putea face Domnul unui asemenea om”?

Astfel stînd lucrurile, atunci cînd vorbim despre vinovăție, putem

spune că actul generator de responsabilitate adică actul care face să nască răspunderea noastră în fața lui Dumnezeu, este actul respingerii harului divin. Cel care înțelege să respingă invitația harului nu numai printr-o acțiune categorică, vădită, ci chiar și printr-o simplă atitudine de nepăsare sau de indoială, înseamnă că nesocotește adevărul divin despre mîntuirea cea măreață, cuprins în Sfințele Scripturi, pentru descoperirea căruia, Bunul Dumnezeu a trimis unul din cele mai mari daruri ale harului: **darul Duhului Sfînt, sau Duhul adevărului**. „Cînd va veni Mîngietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul...” (Ioan 16,13). Această atitudine de continuă împotrivire de adevărul descoperit, este privită de Dumnezeu ca o respingere a harului Său, și constituie cel mai grav păcat — de altfel singurul — care nu va primi iertare nici acum, nici în veacul viitor. Este ceea ce se numește, în termeni biblici, păcatul contra Duhului Sfînt. „De aceea vă spun: Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfînt, nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfînt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor”. (Mat. 12,31,32).

„Cei care au vorbit împotriva lui Isus personal, fără a pricepe caracterul Lui dumnezeiesc, pot primi iertare, deoarece prin Duhul Sfînt ei pot să vadă greșeala lor și să se pocăiască... Dumnezeu lucrează în inimă numai prin Duhul Sfînt; cînd cei păcătoși însă leapădă de bunăvoie Duhul lui Dumnezeu... ei taie legătura prin care Dumnezeu poate să comunice cu ei”. „Nu sînt păcătoși mai impietriți decît aceia care au neglijat să asculte de invitația plină de milă, și au disprețuit Duhul harului. Cea mai obișnuită manifestare a păcatului contra Duhului Sfînt, este continua neglijare de a asculta de chemarea cerului la pocăință. Fiecare pas făcut în lepădarea lui Hristos, este un pas făcut către lepădarea mîntuirii și către păcatul împotriva Duhului Sfînt. Lepădînd pe Hristos, poporul iudeu a comis un păcat care nu se iartă, și refuzînd chemarea harului, noi putem comite aceeași greșeală”.

Deci, ca să revenim, vom spune, că primul pas pe care Dumnezeu dorește să-l obțină de la noi este, să primim în mod cu totul liber ceea ce El ne oferă: viața veșnică în Isus Hristos. Odată ce hotărîrea de a primi „darul fără plată” a fost luată, toate celelalte bunuri spirituale de care avem nevoie pentru a ajunge la mîntuire nu mai pornesc de la noi, ci ele vor fi primite prin rugăciuni serioase și sincere de la Dumnezeu-Tatăl, Care este gata să ni le dea cu mînă largă și din belșug, ca daruri ale nemărginitei bogății ale harului

Său. În felul acesta înțelegem că și credința este tot un dar de la Dumnezeu, produs al aceluiași har divin. Dar „cînd vorbim despre credință trebuie să facem o deosebire. Există un fel de credință cu totul deosebită de adevărata și dreapta credință. Existența lui Dumnezeu, Atotputernicia Lui, adevărul Cuvîntului Său, toate acestea sînt fapte pe care nici diavolul cu ingerii lui nu le pot tăgădăui. Scriptura spune că „și demonii cred și se înfioară” (Iacob 2,10), dar aceasta nu este credință. Unde este nu numai o incredință despre Cuvîntul lui Dumnezeu, ci și supunerea către Dumnezeu a voinței credinciosului; unde inima este plecată Lui, unde simțămîntele sînt îndreptate spre El, acolo este credință, — și anume credința care lucrează prin iubire și care curăță sufletul. Printr-o astfel de credință inima este înnoită după chipul lui Dumnezeu”.

Această credință vie este „darul lui Dumnezeu” pe care cel credincios îl primește datorită alegerii sale. Iudeii au lepădat pe Hristos; dar Cerul L-a primit. Muritorul a lepădat pe Prințul vieții, dar Dumnezeu, Suveranul Universului, L-a primit în cer. Soldații romani „L-au încoronat cu o cunună de spini, dar Dumnezeu L-a încoronat cu coroana maiestății imperiale. Moartea lui Hristos este nădejde și viață veșnică pentru toți cei care îl primesc”.

Cît de puțin se cere de la noi! Doar atît: să voim să primim pe Domnul Isus Hristos, ca Mîntuitor al nostru. Alegîndu-L pe El, Il vom primi, și odată cu El Dumnezeu ne va da, prin harul Său, toate darurile de care avem nevoie și împreună cu acestea El ne va da și darul credinței, care va avea ca urmare primirea „darului fără plată”, care este „viața veșnică în Domnul Isus Hristos, Domnul nostru”.

Credința că sîntem mîntuiți prin harul lui Dumnezeu este bună, este adevărată și este absolut necesară pentru a ajunge să ne împărtășim odată de mîntuirea în care nădăjdum. Dar numai o credință pasivă nu este îndestulătoare. Credința care aduce mîntuirea „prin har” este o credință vie, care prin lucrarea Duhului harului asupra inimii, transformă viața și formează caracterul după chipul Domnului Isus Hristos, „Desăvîrșitorul credinței noastre”. (Evr. 12,2). Adevărata credință, produce și roadele cele adevărate în viața celui credincios. Iar acestea pot să apară numai cînd am ajuns să păzim Cuvîntul lui Dumnezeu, să păzim toate poruncile Sale.

„Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14,15), spunea Domnul Isus ucenicilor Săi de pe vremuri, și o spune, prin același Cuvînt, și ucenicilor de azi.

Pastor
Indricău Gh.

Fiul lui Dumnezeu—

Am derulat pînă în prezent, în paginile revistei noastre, evenimente legate de prezența în trup a Fiului lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor, căutînd să înțelegem — în măsura în care acest deziderat poate fi realizabil — natura Celui ce a venit ca Dumnezeu-Om, aducînd la îndeplinire în trup omenesc lucrarea mîntuirii celui păcătos.

Vom încheia studiul nostru, dar nu mai înainte de a arunca o privire asupra ultimelor scene ale prezenței Sale, după evenimentul de dimensiuni deosebite cu implicații veșnice, al învierii Sale.

Nu trebuie să trecem mai departe fără să ne aplecăm cu mult interes asupra însemnătății profunde a cuvintelor pe care — în noaptea trădării Sale — Fiul lui Dumnezeu și al omului le rosti în azul ucenicilor: „Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mingiietorul nu va veni la voi“ (Ioan 16,7). Pentru creștini, conștiința prezenței Mingiietorului și a călăuzirii Sale, însemnează totul.

Să ne alăturăm și noi în imaginația și simțămintele noastre grupului de ucenici, pe care Domnul îl conducea într-o scurtă plimbare, din Ierusalim, pînă la Muntele Măslinilor. Erau aproximativ trei kilometri; deși scurtă — această ieșire în natură — a fost plină de semnificații majore. Se întorseseră tocmai din Galileea unde fuseseră cu Domnul și Învățătorul lor cel înviat. El le adresase ultimele sfaturi, ultimele învățături. Nu ni se spune unde au stat cînd au sosit în Ierusalim. Poate că s-au întors în „camera de sus“, unde numai cu cîteva săptămîni înainte au sărbătorit Paștele și unde au luat parte la Sfînta Cină. Raportul Sfintelor Scripturi este foarte laconic... „El i-a dus afară, pînă spre Betania“ (Luca 24,50). Apoi, evanghelistul rămîne tăcut în legătură cu subiectul acelei ultime convorbiri. În cartea Faptele Apostolilor, apostolul Ioan ne lasă să cunoaștem un fragment al acelei discuții, care se ocupa încă cu speranțele lor omenști: „Doamne în vremea aceasta ai de gînd să așezi din nou Împărăția lui Israel?“ La care, Domnul

le răspunde: „Nu este treaba voastră să știți vremurile și soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpînirea Sa“ (Fapte 1,6-7). Totuși Fiul lui Dumnezeu le îndreptă atenția spre problema ce era cu mult mai importantă și necesară pentru ei atunci și anume: „... voi... veți primi o putere, cînd se va pogori Duhul Sfînt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și pînă la marginile pămîntului“ (v. 8). Să reținem cît de frumos, liniștit și simplu a trecut El peste lucrurile pe care Tatăl le are „sub stăpînirea Sa“, și cît de minunat le-a deschis viziunea lucrării lor viitoare. O lucrare imensă ce cuprindea Terra, posibilă pentru că Duhul Sfînt avea să fie revărsat cu putere asupra lor.

Cît de mult aveau ei nevoie de cea de a treia persoană a dumnezeirii, nu numai pentru a le da puterea de care aveau nevoie, ci și pentru a le înlesni posibilitatea înțelegerii sarcinei ce le sta înainte. Ucenicii, primi evangheliști, au fost sfătuiți de Fiul lui Dumnezeu să aștepte binecuvîntarea făgăduită. Cît de multă nevoie avem și noi astăzi de binecuvîntarea așteptării și ungerii Duhului Sfînt în Ploaia Tîrzie. Se pare un non sens să ți se ceară să aștepți, cînd ai atît de mult de făcut. Mîntuitorul le înțelegea foarte bine nevoia. Ei aveau o solie de vestit. Dar, tot ei, aveau nevoie să înțeleagă mai pe deplin solia pe care trebuia s-o ducă în Ierusalim, Iudea, Samaria, ș.m.d. Ei trebuiau să priceapă mai bine măreția sarcinei lor.

Niciodată n-a avut — un grup de predicatori — o mai urgentă și disperată nevoie de prezența și lucrarea Duhului Sfînt ca acest mic grup de ucenici ai Domnului. Ei fuseseră chemați pentru a vesti pe Hristos cu convingere și certitudine, și ei au făcut acest lucru, așa cum citim despre Petru în Ziua Cincizecimii. Stînd în fața poporului Israel, a preoților, Fariseilor și mai marii norodului, el spuse:

Fiul omului

— Epilog —

„Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi“ (Fapte 2,36). Incidental, reținem faptul că aceasta este prima ocazie din istoria bisericii creștine, cînd Domnul Hristos a fost vestit în mod public ca Hristos. Cu șase luni mai înainte, Domnul spusese ucenicilor Săi „să nu spună nimănui că El este Hristosul“ (Mat. 16,20). Acum însă, piedicile au fost înlăturate și calea era liberă. Căci așa le spusese El: „Să nu spuneți nimănui... pînă va învia Fiul omului din morți“. (Matei 17,9). El înviase și stătea la dreapta mării în ceruri. Înălțarea Sa dădea noi valențe numelui Său, pe care Tatăl Îl așeza mai presus de orice (Ef.1,21). În paginile cărții Faptele Apostolilor, El nu este numai Isus, ci Domnul Isus, Domnul Isus Hristos (Fapte 1,21; 16,31).

El dorea nespuse ca cei pe care El i-a chemat și pe care i-a întărit pentru lucrare, să fie martori ai înălțării Sale la cer. Să ne imaginăm stupoarea, uimirea, emoția lor puternică atunci cînd au văzut că Domnul este înălțat din mijlocul lor. A fost un tablou pe care ei nu l-au uitat niciodată. Și trebuie să admitem că nici nu-l puteau uita. Cu ce siguranță și certitudine puteau ei să vestească acum pe Hristos Cel înălțat? A rămas ca mai tîrziu, un apostol chemat într-un mod deosebit de minunat de însuși Domnul Hristos, să exprime într-o teologie perfectă, însemnătatea deplină a acestui eveniment. El spune: „Cel ce S-a pogorit, este același cu cel ce s-a suit mai pe sus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile“ (Ef. 4.10). Sau cum spune o altă traducere „să umple universul“ (N.E.B.). Dar mai întîi, El trebuia să fie înălțat.

Expresiile Scripturii cu referire la înălțarea Domnului ne spun că El „S-a înălțat“ și „un nor L-a ascuns din ochii lor“. Ziua Cincizecimii cădea la începutul verii, când permanent, pe parcursul a luni de zile, cerul Palestinei era lipsit de nori. Dar când Domnul Isus, cu câteva zile înainte de Ziua Cincizecimii, fu luat la cer, un nor veni și-L cuprinse, înălțându-Se la cer. Au mai fost oare ochi, în afară de cei ce fuseseră cu Domnul în acel moment, care să fi văzut acest nor? Înclinăm a afirma că nu, în afară de ființele din universul cel infinit al lui Dumnezeu.

În timpul peregrinării poporului Israel prin pustie, un nor putea fi văzut în permanentă, semn al prezenței divine. Tot așa era și acum. Dar norul ce a cuprins pe Mântuitorul luându-L la cer, nu era un nor obișnuit de vapori. Era un nor de îngeri care a venit ca să însoțească pe Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu și acum și Fiu al omului, care se întorcea biruitor, la Tatăl.

În poemul lui Alfred Tennyson „The Passing of Arthur“, descriind moartea regelui Arthur, ni-l înfățișează pe Sir Bedivere care își fixă ochii cu multă încordare ca să poată vedea, pentru ultima dată, vasul ce purta pe regele Arthur spre locul odihnei lui de veci. Apoi, poetul se pare că a recepționat acordurile unui imn de triumf ce veneau de undeva de dincolo de firmament. Acordurile unui imn, ce pornind dintr-o cetate de basm în care toți erau ca un singur glas, în jurul regelui ce se întorcea biruitor dintr-o bătălie.

Dar, pentru cei credincioși, cineva mai mare ca „King Arthur“, se întorcea acum în locul mării Lui. Și ce primire triumfală, ce acorduri minunate se auziră atunci când Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru a fost primit de către Tatăl Său, Dumnezeu Universului și așezat din nou pe tronul cel veșnic al mării.

Și după mulți ani, pe insula steepă și bătută de vânturi, Patmos, apostolul Ioan a dat bisericii tabloul final și glorios al mării Domnului Hristos. În viziunile ce i-au fost date și care ne-au fost transmise în Cartea Descoperirilor sale (Apocalipsa), el a văzut pe Domnul Hristos în mijlocul îngerilor, stând ca co-regent cu Tatăl Său

pe tronul universului. Ce efect avu această scenă asupra ucenicului iubit al lui Isus? El ne mărturisește într-un limbaj simplu că atunci: „Când L-am văzut, am căzut la picioarele lui ca mort“ (Apoc. 1,17). Cel pe care-l vedea acum, era așa de diferit de Cel pe care bătrînul și încercatul apostol îl cunoștea, de pe vremea când străbăteau împreună drumurile prăfuite ale Palestinei. Chiar și cu ocazia ultimei lor întâlniri pe Muntele Măslinilor, pe când ei îl urmăreau cum se înălța la ceruri, El era același Isus pe

gloată multă, care zicea: „Aleluia! A Domnului, Dumnezeului nostru este mîntuirea, slava, cinstea și puterea!“... Și din scaunul de domnie a ieșit un glas, care zicea: „Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți slujitorii (robii) Lui, voi care vă temeți de El, mici și mari“. Și apoi, urechea lui auzi „un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe ca bubuitul unor tunete puternice care ziceau: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească“ (Cap. 19).

care îl cunoștea. Acum însă, El era cu totul schimbat și pe măsură ce apostolul privea panorama ce se desfășura înaintea sa el auzi și văzu lucruri pe care el nu le putea scrie. Ceea ce el puse — în final — în scris, rămîne pentru noi credincioșii un document de extremă importanță teologică.

Este oare ceva — în literatura religioasă — în paginile Sfințelor Scripturi care să egaleze cele pe care vizionarul Ioan ni le prezintă în cap. 4-5 din Apocalips? Și totuși apogeul descrierilor sale îl găsim în capitolele de încheiere a Apocalipsului, când spune: „...am auzit în cer ca un glas puternic de

Înălțat la ceruri, la dreapta mării Lui Dumnezeu, pe care „Dumnezeu L-a înălțat... și L-a făcut, Domn și Mântuitor“ (Fapte 5,31), Domnul Hristos este Centrul atracției întregii creații divine. În timp ce erau împreună cu ceilalți ucenici așteptînd binecuvîntarea pe care Mîntuitorul și Învățătorul ce se înălța avea să le-o dea, nici Ioan și nici un alt ucenic nu putea să înțeleagă în mod desăvîrșit, ce rezerva viitorul pentru cel care în acele momente dispărea dincolo de nori. Cu siguranță că nu mai era nici o îndoială acum cu privire la cine era El, cu privire la calitatea

Lui de Dumnezeu. Dar cînd Duhul Sfînt coborî asupra lor în plinătatea Ploii Timpurii, El le dădu darul unei depline înțelegeri a adevărului ce se afla în Isus. Imortalizînd în paginile Evangheliei sale experiența celor ce se întorceau spre Ierusalim, după acest eveniment glorios, Luca spune: „...I S-au închinat și s-au întors la Ierusalim cu o mare bucurie“ (Luca 24,52). „Ei își luaseră rămas bun de la Prietenul și Învățătorul lor divin. El Se întorsese la tronul măririi de unde venise iar ei fuseseră martori ai înălțării Sale.

În mod natural, evenimentul purta în sine nota unei nostalgii, a unei dureri. Dar ucenicii erau plini de bucurie. Se petrecuse ceva care făcu ca viitorul să fie plin de speranțe și certitudini. Cu toții, erau conștienți de faptul că aveau să trăiască în mijlocul celor care dădură morții pe Domnul Hristos și existau toate condițiile ca și ei să meargă pe același drum. Cu toate acestea, bucuria se citea pe chipul și-n inima lor. Cuvintele pline de nădejde pe care Mîntuitorul le rostite în ajunul patimilor Sale, se împlineau: „...Eu vă voi vedea iarăși și inima vi se va bucura“ (Ioan 16,22). Acum, aceste cuvinte se împliniră. Întristarea lor se prefăcu în bucurie. O bucurie pe care nimeni și nimic nu le-o putea lua. Ei se aflau, „tot timpul în Templu și laudau și binecuvîntau pe Dumnezeu“ (Luca 24,53).

Apostolul Ioan se afla printre ucenici cînd aceștia începură lucrarea lor în Ierusalim și apoi mai departe, după porunca Domnului. Dar asemenea lor, și el a trebuit să cuprindă în activitatea lui, o sferă mai mare și tot mai mare. În cele din urmă se stabilî la Efes, care devenise sediul lucrării din provincia romană a Asiei.

Atît de puternică a fost influența lui, încît a fost în cele din urmă chemat în fața împăratului Domițian, ca să dea socoteala de cre-

dința sa. Răspunsurile, argumentele sale, vorbirea sa cu această ocazie, au convins pe împărat că nu era nimic de așteptat de la el și în mînia lui porunci să fie aruncat într-un cazan cu ulei încins, așa cum ne spune tradiția. Dar Dumnezeu îl scăpă, în același fel cum scăpă pe cei trei tineri din cuptorul cu foc.

Văzînd că nu-l poate aduce astfel la tăcere, Domițian hotărî trimiteră lui pe insula Patmos, o insulă închisoare, un petec de stîncă de unde nimeni nu putea să mai scape. El considera că aici își va încheia bătrînul „eretic“ viața. Dar nu era decît începutul. Această stîncă stearpă, lovită de valurile Mării Egee, a devenit în mîna lui Dumnezeu scena de pe care ucenicul-profet a văzut panorama întregii istorii a creației divine, de unde a privit slava tronului Celui Veșnic. Deși mîinile și picioarele îi erau ferecate, el se bucură de binecuvîntarea Duhului lui Dumnezeu ca în Ziua Cincizecimii. Și înmuindu-și pana în izvorul inepuizabil al inspirației divine, el scris — sub un impuls profetic — soliile lui Dumnezeu, care pentru Biserica Creștină, pentru cei ce cred, au fost de atunci și pînă în prezent, scrierea epică, revelația cea mai mare a literaturii religioase.

Marea din fața sa poleită în aur de razele soarelui în asfințit îl făcea să privească o altă întindere de ape „o mare de sticlă amestecată cu foc“. Și acolo el a văzut... pe biruitori... stînd pe marea de sticlă. Ei cîntau cîntarea lui Moise... și cîntarea Mielului și ziceau: „Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sînt căile Tale... Cine nu... va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfînt, și... judecățile Tale au fost arătate“ (Apoc. 15,2-4).

Scena biruinței finale a mișcat profund pe bătrînul apostol. Ea a mișcat de atunci pe toți fiii cre-

dinței și rămîne pentru sufletul credincios moment de referință și adorare. A studia viața Domnului Hristos și în mod special evenimentele crucificării Sale, este un lucru vital pentru credincioși; dar a-L privi însă înălțat și glorificat, garanție a materializării făgăduinței mîntuirii și a veșniciei, a nimicirii morții cu toate implicațiile ei, este esențial. A-L privi ca Mîntuitor veșnic, conducînd mulțimea nenumărată a sfinților mîntuiți prin porțile veșnicilor și pretutindeni în infinita creațiune a lui Dumnezeu, împărțînd cu El tronul lui Dumnezeu și al Mielului, însemnează a prinde armonia extraordinară a profunzimilor Hristologice. Este aici un crimpei de lumină ce deschide pentru noi — în mod timid încă — profunzimea înțelegerii naturii divine și umane a Domnului Hristos, legătura unică dintre Dumnezeu și om. Este cheia descifrării — în veșnicii — a faptului că pe pămînt fiind, în trup omenesc, Domnul Hristos n-a încetat nici o clipă a fi Dumnezeu, și totuși să nu-Și folosească prerogativele în lupta cu păcatul. Să aibă putere asupra morții și a vieții și totuși să se supună morții, deși dumnezeirea nu putea să moară; să devină atît de identic cu noi, deși n-a avut nici o înclinație spre păcat și a fost în afara păcatului, încît să fie în totul ispitit și să plătească tributul morții ispășitoare pentru cel păcătos.

Înțelegem de ce trebuia să coboare din slava Tronului Veșniciei și ca Fiu al lui Dumnezeu să devină pentru totdeauna și Fiu al omului. În fața acestei manifestări a iubirii divine să înălțăm și noi gîndul rugăciunii noastre împreună cu viziionarul de pe Patmos: „Amin, vino Doamne Isuse! Harul Domnului Isus Hristos, să fie cu noi toți! Amin!“

Pastor
Dumitru Popa

Domnul neprihănirea noastră

(urmărire din pag. 11)

„Pe măsură ce lucrarea de mîntuire se apropie de desăvîrșirea ei... „ploaia tîrzie“, sau reînvierea de la fața lui Dumnezeu va veni, pentru a da putere glasului tare al celui de al treilea inger, și pentru a pregăti pe sfinți să stea înaintea lui Dumnezeu și a evenimentelor de la încheierea planului de mîntuire.

Aceasta situează revărsarea ploii tîrzie în timpul mării strigări, a vestirii neprihănirii lui Hristos și a umplerii pămîntului cu lumina întregii solii îngerești“.

Acesta este un program cu manifestări într-adevăr mișcătoare. El a fost subliniat de Spiritul Profetic chiar la începutul bisericii advente. Iar apoi, pentru a ne trezi și a ne face conștienți de seriozitatea importanței lui. O solie foarte solemnă și impresionantă cu privire la aceleași evenimente ne-a fost dată după memorabila Conferință de la 1888. Următoarele declarații vitale extrase din solie vor reliefa subiectul în discuție :

1. O perioadă de timp bogată în evenimente.

„Timpurile în care trăim sînt bogate în evenimente și foarte solemne. Semnele încheierii lucrării de mîntuire se înmulțesc iar credincioșii trebuie să dea pe față o viațuire tot mai plăcută înaintea Domnului și înaintea semenilor.

2. Incepe „Marea strigare“.

Pentru noi timpul de probă a și venit deoarece marea strigare a ingerului al treilea a început deja prin vestirea neprihănirii lui Hristos, Mîntuitorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii ingerului, a cărei slavă va umple întreg pămîntul“.

3. Pregătirea esențială pentru a face față timpului de probă.

„Dacă vrei să treci cu bine timpul de probă, trebuie să cunoști pe Hristos și să-ți însușești darul neprihănirii Sale, pe care El îl atribuie păcătosului pocăit“.

4. Solia ce urmează să fie vestită.

„O lucrare trebuie să se înfăptuiască pe pămînt, asemănătoare cu

aceea care a avut loc la revărsarea Duhului Sfînt în zilele primilor ucenici, cînd ei au prezentat pe Isus și pe El răstignit. Prin puterea și lucrarea Duhului Sfînt, inimile tuturor celor sinceri vor fi curățite, reinnoite și umplute de adevărata dragoste dumnezeiască.

„Tema care atrage inima celui păcătos este Hristos și Acesta răstignit. Pe crucea de la Golgota, Domnul Isus stă descoperit păcătoșilor printr-o dragoste fără seamăn. Pentru cel dornic după neprihănire, lumina dragostei Fiului lui Dumnezeu va străluci în inima primitoare, aducînd-o în deplină ascultare de Cuvîntul adevărului. Privind pe Isus cum singurează pe crucea de pe Calvar, acest fapt reliefează caracterul nefast al păcatului așa cum nimic altceva nu o poate face“.

„Domnul Hristos nu a fost prezentat în legătură cu legea, ca un preot milos și credincios, care a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat. El, Domnul nu a fost înălțat înaintea celui păcătos ca jertfă divină. Despre lucrarea Sa de jertfire, substituție și de garant, s-a tratat doar ocazional și cu indiferență, însă aceasta este ceea ce păcătosul trebuie să cunoască. Cel păcătos trebuie să vadă pe Domnul Hristos în toată plinătatea Sa ca un Mîntuitor iertător de păcate; deoarece dragostea incomparabilă a lui Hristos va aduce, prin lucrarea Duhului Sfînt, credință și convertire în inima împietrită“.

5. Puterea care dă eficiență Evangheliei.

„Lucrarea Spiritului Sfînt este infinit de mare. Din acest izvor, puterea și eficiența vin asupra servului lui Dumnezeu și Spiritul Sfînt este Mîngietorul, ca prezență personală a lui Hristos în cel credincios.“

„Cînd pămîntul va fi luminat de slava lui Dumnezeu, noi vom vedea o lucrare asemănătoare cu aceea care a avut loc în Ziua Cincizecimirii, cînd ucenicii au fost plini de Duhul Sfînt, și mărfuriseau cu bucurie despre scumpul lor Mîntuitor înviat.“

„Descoperirea Domnului Hristos de către Duhul Sfînt a adus ucenicilor un simțămînt al cunoașterii puterii și măreției Sale și ei, prin credință, și-au întins mîinile spre El, zicînd: „Credem“. Așa a fost în timpul ploii timpurii; dar ploaia tîrzie va fi mai abundentă. Mîntuitorul va fi proslăvit, și pămîntul va fi luminat de puternica strălucire a razelor neprihănirii Sale“.

Se va vedea că toate aceste evenimente sînt strîns unite pentru a se desfășura în același timp. Așezate în ordinea lor naturală, ele se prezintă după cum urmează :

1. Descoperirea și însușirea prin credință a neprihănirii Domnului Hristos.

2.Revărsarea ploii tîrzie.

3. Împărțirea mării puteri primitorilor ei.

4. Dezvoltarea întregii solii îngerești.

5. Luminarea pămîntului de strălucirea puternică a razelor neprihănirii.

Este evident că începutul, sau deschiderea, tuturor acestor evenimente are loc în același timp.

Ce a marcat noua descoperire a neprihănirii lui Hristos și începutul mării strigări? După cum însăși declarația o arată, a fost „descoperirea neprihănirii lui Hristos“, așa cum a fost prezentată la Conferința de la Minneapolis.

Aceste importante evenimente spirituale sînt rinduite de Dumnezeu pentru desăvîrșirea lucrării de sfințire a credincioșilor Săi, de formare a unui caracter asemenea caracterului Domnului Isus.

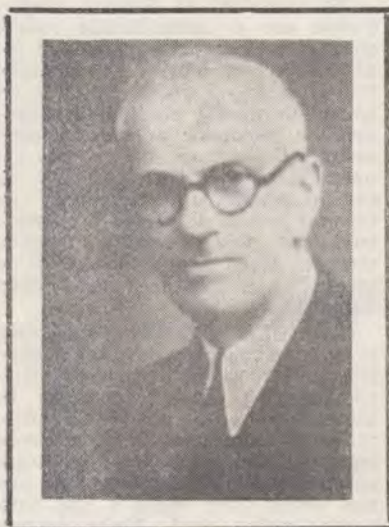
„Domnul neprihănirea noastră“ trebuie să fie o realitate în viața credincioșilor Săi. Neprihănirea Domnului Isus Hristos să fie și neprihănirea mea, atitudinea Sa să fie și atitudinea mea. „Învățați de la Mine că Eu sînt blind și smerit cu inima“. Prin harul Său noi vom învăța să cultivăm dragostea, să ne obișnuim să vorbim cu amabilitate și blîndețe. Prin harul Său manierele noastre reci lipsite de finețe, vor fi schimbate. Legea amabilității va fi pe buzele noastre. Trebuie să cultivăm virtuțile cerești de caracter. Trebuie să învățăm ce însemnează a avea bunăvoință și amabilitate față de toți cei păcătoși, și o sinceră dorință de a fi o rază de soare și nu o umbră în viața altora.“

Pedica serioasă în atingerea acestui măreț ideal divin în viața noastră, este, ne spune cuvîntul Evangheliei, păcatul. De aceea, apostolul Pavel, prin inspirație divină, dă îndemnul: „Și noi... să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus...“ Evrei 12,1-2

Pastor,
Popa Mihai

Sfârșit de cale

„Scumpă este înaintea Domnului, moartea celor iubiți de El”. Ps. 116, 15.

Deși destul de înaintat în vîrstă, pastorul BĂLAN LEON din Suceava ne era prețios. A venit însă și ziua încheierii — ziua scadențelor vieții — pentru dînsul data de 28 iulie 1976, în care „soarele său” să se întunece definitiv, iar „paznicii casei sale ce tremurau” să treacă în odihna țărînei din care au fost luați. (Ecl. 12).

Împlinise vîrsta de 88 ani. Dar sfîrșitul unui capitol, cere întotdeauna să fie redat și începutul său, ca astfel să se cunoască întregul.

Cu mult în urmă, la 2 iulie 1888 în adîncul plaiurilor îndrăgitei noastre Moldove — La Vatra Dornei-Arini — vede lumina zilei, ca fiu de țărani munteni. Fire veșnic meditativă și studioasă, vine providențial în legătură cu adevărul bisericii Advente și după serioase introspecții sufletești, primește botezul întregitei solii îngerești, în 1922. Chiar în același an începe cursul de 2 ani al Seminarului de la Focșani pe care absolvindu-l, este angajat în rîndul personalului cultic la data de 23 oct. 1923. Anul 1925 îl găsește consilier în cadrul Conferinței la Iași, ca apoi, la 29 noiembrie 1928 să fie avansat ca pastor. Poate că puțini dintre pastorii noștri au activat, așa cum a

lucrat el, în cadrul a patru Conferințe, îndeplinind atît funcția de secretar de departamente cît și ca pastor în district. L-am cunoscut ca om consacrat care a excelat prin seriozitatea sa, destoinicia și clarviziunea sa ce inspira curăție, demnitate. Prezența și verbul său erau de-a dreptul inspiratoare. Viața sa ne-a fost scumpă și sîntem convinși că și „moartea sa a fost scumpă înaintea Creatorului nostru”, după cuvîntul încurajator al Scripturii rostit de pastorul A. Doroftei, ca delegat din partea Uniunii.

De asemeni, făgăduințele revederii cu toți cei dragi păstrate în Sfintele Scripturi pentru credincioșii și sfinții lui Dumnezeu, au fost evocate și de ceilalți pastori prezenți la acest serviciu funebru: fr. Gh. Merealbe — din partea Conferinței Bacău, Roșca Emanuel și Varcuș Vasile.

Depus în locul odihnei sale temporare, așteaptă în pace reîntîlnirea cu toți cei dragi, la Marea de Cristal.

pastor
Roșca Emanuel

*

A încetat să mai bată și inima consacrată a pastorului nostru PANAIT ANGHEL slujitor devotat al Evangheliei. Născut la 14 august 1893 și aparținînd vechii generații de pastori ai bisericii noastre, s-a alăturat personalului Cultului fiind angajat la Focșani, la 15 iunie 1928.

Intocmai ca valurile involburate ale Dunării pe malurile căreia a crescut, și ca luciul ei ce reflectă profunzimi surprinzătoare, fr. Panait Anghel era întruchiparea nobleței, a liniștii și a păcii, a încrederei depline în călăuzirea divină.

Este întărit ca pastor la 28 august 1932, în Focșani și activează în districtul Pietra Neamț din 1933, pînă în 1940 cînd este transferat la Botoșani unde a lucrat pînă la 31 dec. 1959, deservind toate districtele învecinate.

Avînd duhul adevăratei consacării față de cauza Evangheliei, modest din fire și împreună simțînd cu alții, era întotdeauna dezîn-

terestat față de sine și gata să ajute pe cei aflați în nevoie. Plin de încredințare rostea cu puțin timp înainte de a ne părăsi: „Dorința mea arzătoare este să fiu mîntuit în veșnicii prin Domnul Hristos, de care mi-am legat viața!”

Închide ochii la 25 iunie 1976 și este condus la locul odihnei sale temporare în orașul Galați unde își stabilise ultimul său domiciliu. Cuvintele de încurajare și făgăduințele imutabile ale Scripturii, au fost rostite de pastorul M. Pârvan, din partea Uniunii de Conferințe și pastorul Merealbe ca delegat din partea Conferinței Bacău și apoi de frații Vranceanu Aurel pastor în Galați, Zamfir Vasile, Cureteu Dumitru și Grăjdinoiu Costică.

Au fost subliniate în mod deosebit cuvintele din Apoc. 20, 14: „Și moartea și locuința morților au fost aruncate în iazul de foc”, căci aceasta va fi soarta sigură a ei, conform convingerilor noastre nezdruncinate. „Mîngîiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte”, zice Scriptura — astăzi învinși de ea, dar mîine biruitori prin singele Mielului.

În așteptarea împlinirii acestor făgăduințe și a auzirii sunetului trâmbiței lui Dumnezeu, sperăm împreună cu cel adormit în revederea cu Mîntuitorul.

pastor
Vranceanu Aurel

Întrebări și

ĂSPUNSURI

„Sabatul zilei a șaptea a fost în adevăr o zi deosebită închinată lui Dumnezeu? ... În planul lui Dumnezeu păzirea zilei a șaptea din partea poporului Său de pe pământ, nu trebuie oare să fie numai o formă exterioară, sau un ritual, cu îndeplinirea unei anumite ceremonii, cu obligativitatea unui complet repaus fizic? Nu cumva Sabatul a avea o semnificație religioasă numai când era legat de sărbătorile anuale ebraice? Se pare că toate cele de mai sus demonstrează faptul că Sabatul zilei a șaptea a fost un simplu sabat ceremonial. Iar așa cum știm, rinduielile ceremoniale au fost abolite la cruce. Care este adevărul? *

*
* *

Întrebarea de mai sus, care abordează o serie de probleme, încearcă prin două obiecțiuni majore să aducă Sabatul zilei a șaptea la nivelul sabbatelor ceremoniale din V. Testament, pentru ca apoi să-i nege valabilitatea, împărțind șarta prescripțiilor ceremoniale. Să le analizăm cu atenție:

Prima obiecțiune:

„Sabatul zilei a șaptea a fost și este numai o „formă exterioară”, pentru a prilejui un „repaus fizic”. Deci nu poate fi o zi sfântă, esențialmente spirituală și moralmente obligatorie printr-o sancțiune divină așa cum susține Biserica A.Z.S.”

Este foarte greu a înțelege cum poate cineva care este cunoscător al Sfințelor Scripturi să facă asemenea afirmații. Dar să ne îndreptăm spre paginile Scripturii pentru a găsi, pentru credincioși răspunsul la aceste probleme.

Sabatul zilei a șaptea aduce în atenția noastră doi factori caracteristici: 1) Faptul că Dumnezeu S-a odihnit la încheierea creațiunii pământului în această zi, și 2) în acest fel El a „binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o”. Așa cum în deobște este recunoscut, a sfinți, înseamnă a pune deoparte pentru o slujbă sfântă.

Când Dumnezeu a căutat la început să fixeze în ființa poporului iudeu importanța Sabatului, ca-

re fără îndoială fusese uitat de către mulți în timpul robiei egiptene, El — printre altele — făcu să cadă mană din cer în cele șase zile ale săptămânii, dar în ziua Sabatului, mana nu cădea. Poporul iudeu a primit instrucțiuni ca în cea de a șasea zi să strângă o dublă măsură de mană, iar în ziua a șaptea să se odihnească. Când au ajuns în prima zi de vineri și au văzut că pot strânge o măsură dublă, ceea ce nu se putea face în celelalte zile, căci ce rămânea pe a doua zi se strica, Moise le spuse: „Domnul a poruncit așa: mîine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului” (Ex. 16,23). Sabatul așa cum era în viziunea lui Moise, viziune ce oglindea voința și porunca divină, nu era o simplă zi de completă odihnă fizică, ci era ziua de odihnă, închinată Domnului, binecuvântată și sfințită.

Cînd Neemia, mult mai târziu, se referă la modalitatea dării Decalogului pe Muntele Sinai, declară că: „le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel sfînt” (Neem. 4,14).

Neemia a găsit pe unii iudei nesocotind prescripțiile Decalogului și plin de indignare le spuse:

„Ce însemnează această faptă rea pe care o faceți, pîngărind ziua Sabatului? Oare n-au lucrat așa părinții voștri și nu din pricina aceasta a trimis Domnul Dumnezeu-ul nostru toate aceste nenorociri peste noi și peste cetatea aceasta? Și voi aduceți din nou mînia Lui împotriva lui Israel, pîngărind Sabatul!” (Neem. 13,17-18).

Să nu uităm că numai ceea ce este sfînt, poate fi profanat. Cit de straniu pentru urechile lui Neemia, ar suna cuvintele celor ce încearcă a prezenta Sabatul numai ca o „formă exterioară”, numai ca „o cazia unei odihne fizice”.

Să nu uităm că prin gura proorocului Isaia, Dumnezeu rostește o deosebită binecuvîntare asupra Sabatului și păzitorilor lui.

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în Ziua Mea cea sfîntă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinști, neurmînd căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nedădîndu-te la flecărie,

atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit” (Isa. 18,13-14).

A doua obiecțiune:

„Se consideră că Sabatul zilei a șaptea are o „semnificație religioasă” numai atunci cînd este în legătură cu sărbătorile ceremoniale. De aci el își datorește calitatea sa spirituală numai rinduielilor ceremoniale, sabbatelor anuale. În consecință, poate oare ceea ce este binecuvîntat — și în acest caz să aibă o semnificație religioasă — să fie mai presus de cel ce le-a binecuvîntat? Toate acestea demonstrează deci, că Sabatul zilei a șaptea nu a fost decît un simplu Sabat ceremonial”.

Răspunzînd și acestei obiecțiuni să reținem că Sabatul zilei a șaptea are o inerentă binecuvîntare pe care i-a dat-o Dumnezeu în Eden. N-a existat nici o sărbătoare anuală cu care să poată avea legătură, căci ele au fost instituite cu circa două mii cinci sute de ani mai târziu. Cînd mana a fost dată pentru prima dată, Moise descrie poporului ziua a șaptea ca fiind „Sabatul închinat Domnului”, „Sabatul sfînt închinat Domnului” așa cum redă alte traduceri acest text, deși nu exista la data aceea nici o sărbătoare anuală cu care să poată avea legătura. Cînd Domnul Dumnezeu a anunțat Sabatul ca o parte componentă a Decalogului. El, spune Neemia, l-a declarat ca fiind „Sabatul Său cel sfînt”. Dar darea Legii pe Sinai a precedat și sabbatele ceremoniale. Nu găsim nimic în contextul pasajelor din Geneza, Exod, Neemia sau Isaia, și care vorbesc despre Sabatul cel sfînt al lui Dumnezeu, care să sugereze vreo idee, care să lege Sabatul de sărbătorile anuale, și să-i confere sfințenia ce stă deasupra lui.

Devine clar că este un non-sens să discutăm despre valabilitatea și sfințenia Sabatului, în legătură cu sărbătorile ceremoniale iudaice. Totuși o analiză a lor, ne va da un plus de certitudine în legătură cu deosebiriile existente între Sabatul zilei a Șaptea și sărbătorile ceremoniale iudaice. Din Leviticul cap. 23 se desprinde faptul că erau șapte sabbate anuale.

1. Ziua a cincisprezecea a lunii întîia a anului iudaic, prima zi a sărbătorii azimilor, cunoscută de asemenea și ca Sabatul Paștilor (vers. 6).
2. Ziua a douăzeci și una, a lunii întîia, ultima zi a Sărbătorii Azimilor (vers. 8)
3. A cincizecea zi după „ziua care vine după” a cincisprezecea zi a lunii întîia, cunoscută ca Ziua Cincizecimii (Vers. 16).
4. Ziua întîia a lunii a șaptea, numită și „sărbătoarea trîmbițelor” (Vers. 24).

Necrolog

*

— În ziua de 30 ianuarie 1975, adoarme în Domnul fratele **CONSTANTIN DUMITRESCU**, membru și mult timp prezbitar al Comunității Chiojd, jud. Buzău.

Născut la 4 aprilie 1915 ca al 15-lea copil în familie, cunoaște de mic greul vieții, cu care se luptă biruind și fiind biruit adesea.

Mare mutilat de război, se atașează în 1951 bisericii advente, rămânând credincios legământului său prin botez încheiat cu Dumnezeu, până în ziua morții sale. Fire activă și plină de abnegație, lucrează cu pricepere și dăruire la construirea Casei de Rugăciune a Comunității pe care a avut bucuria s-o vadă terminată.

Închide ochii cu nădejdea învierii în sufletul său. Frații pastori Sibianul Petre și Ionescu Ștefan, au prezentat familiei și celor prezenți, Cuvîntul mîngietor al Scripturilor.

*

— Pe data de 19 ianuarie 1976, a încetat din viață în vîrstă de 77 de ani, sora **TOMA (TOMESCU) ELEONORA**, membră a Comunității Crinul, din București.

Sora Tomescu vede lumina zilei la 22 noiembrie 1899. La 17 noiembrie 1918, primește botezul devenind membră a Bisericii Adventiste și a primei Comunități din București.

Cu spiritul său respectuos și amabil, a lăsat un bun exemplu, îndeplinind mult timp slujba de primă diaconasă a Comunității.

Înmormîntarea a avut loc la cimitirul Dămăroaia din București. Cu această ocazie frații: I. Dănețiu, președinte la data aceea al Conferinței București, Faluvegy Dezideriu, consilier la Conferința București și Vasilescu Gabriel, au rostit cuvintele de îmbărbătare și mîngiere familiei și frățietății prezente cu această ocazie.

Redacția

Anunț

„Cititorii din străinătate, se pot abona, adresîndu-se la **ILEXIM** Departamentul Export — Import Presă, P. O. Box 136-137 — telex: 11226, București, str. 13 Decembrie nr. 3”.

5. Ziua a zecea a lunii a șaptea, cunoscută ca fiind ziua ispășirii (Vers. 27).
6. Ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea, prima zi a sărbătorii corturilor (Vers. 34).
7. Ziua a douăzeci și doua a lunii a șaptea, ultima zi a sărbătorii corturilor (Vers. 36).

Aceste adunări anuale au fost pe drept numite „sabat” pentru că în limba ebraică „shabath” înseamnă „odihnă”. Iar în aceste sabbate anuale, poporul iudeu se odihnea. Dar numai simplul fapt că aceste sărbători anuale se numeau „sabat”, nu ne dă dreptul să le considerăm ca fiind egale cu Sabatul zilei a șaptea. Desigur amîndouă sînt zile de odihnă, dar faptul acesta nu poate spune că au același caracter și poziție. În termenii limbii ebraice, putem — pe bună dreptate — să descriem o zi modernă de sărbătoare, folosind expresia „shabath”, ceea ce înseamnă „zi de odihnă”. Noi putem de asemenea folosi aceeași expresie pentru a denumi și ziua cea sfîntă a Sabatului. Dar desigur că este dificil, chiar cu neputință să le punem pe picior de egalitate, numai pentru faptul că aceeași expresie le definește pe ambele. Deși au ceva în comun, expresia ce le definește, deosebirile sînt foarte multe și foarte mari. Iată cîteva:

Sabatul zilei a șaptea :

1. Creat odată cu aducerea la existență a pămîntului. (Gen. 2, 2-3).
2. Monument de aducere aminte a unui eveniment ce a avut loc la început și anume, evenimentul creațiunii, eveniment ce în timp, se situează înaintea existenței poporului iudeu.
3. Existența ei, face să revină totdeauna în mintea credincioșilor lucrările creațiunii. (Ex. 20, 8-11).
4. Domnul S-a odihnit în ziua de Sabat, Sabatul zilei a șaptea și a fost în mod deosebit binecuvîntată și sfîntită de El. (Gen. 2, 2-3).
5. Comemorează aducerea la existență a lumii, lume ce a ieșit desăvîrșită din mîna Creatorului.
6. Ea este strîns legată de ciclul săptămîinii și este totdeauna aceeași zi a ciclului săptămîinal.
7. Poate fi păstrată ca atare oriunde în lume, pentru că ciclul săptămîinal operează liber în afara oricărui calendar.
8. Păstrată în fiecare săptămîină.
9. „Făcută pentru om” (Marcu 2, 27).
10. Va continua să existe în veșnicii. (Isa. 66, 23).

Sabatele ceremoniale (anuale)

1. Aduse la existență la Sinai, cam la 2500 de ani după creațiune. (Lev. 23).
2. Monument de aducere aminte a unor evenimente din istoria poporului iudeu. De exemplu, „sărbătoarea corturilor”. (Lev. 23, 43).
3. Intenționate a îndrepta totdeauna atenția spre Golgota. Fiind o „umbră a lucrurilor viitoare”. Col. 2, 17. De exemplu: „Hristos paștele nostru a fost jertfit”. 1 Cor. 5, 7.
4. Dumnezeu nu S-a odihnit în aceste zile și nici nu le-a pus deoparte binecuvîntîndu-le și sfîntîndu-le.
5. Comemorează și sînt prefigurări ale unor evenimente ce au loc într-o lume a păcatului.
6. Legate de calendarul iudaic și astfel ele cad în diferite zile ale săptămîinii.
7. Pot fi cunoscute și sărbătorite numai acolo unde calendarul iudaic este valabil.
8. Ținute odată pe an.
9. Sînt o parte a aceluia ritual ceremonial care a fost „împotri-va noastră”. (Col. 2, 14).
10. Abolite, șterse, „nimitate” la crucificarea Domnului Hristos. (Col. 2, 14).

Deși este adevărat că toate lucrurile ce aparțin slujirii lui Dumnezeu din toate timpurile, au — prin faptul că sînt cuprinse în slujirea lui Dumnezeu — o notă de sfîntenie, și deși în cazul nostru aceste sabbate anuale, sabbate ceremoniale, au unele tangențe cu Sabatul zilei a șaptea, deosebirile sînt așa de mari și semnificative, încît nu lasă nici un dubiu că sabatul ceremonial nu poate fi confundat, sau identificat cu Sabatul zilei a șaptea.

Cînd Domnul a dat instrucțiuni lui Moise în legătură cu sărbătorile anuale, numite și „adunări sfinte” și care se învîrteau în jurul celor șapte sabbate anuale, sau ceremoniale, El spune în concluzie: „Acestea sînt sărbătorile Domnului, în care veți vesti adunări sfinte... afară de acestea, să păziți sabbatele Domnului” (Lev. 23, 37-38).

Astfel, sîntem învățați de Dumnezeu în persoană, că sabbatele anuale, sau ceremoniale, sînt aparte, în afara „Sabatelor Domnului”.

Așa cum mulți comentatori rețin (Jamieson, Fauset și Brown) pe bună dreptate:

„Leviticul 23, 28 deosebește în mod expres Sabatul Domnului, de celelalte sabbate anuale sau ceremoniale” (Comentarii referitoare la Col. 2,16).

REDAȚIA

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația :*

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

**Redactor
Dumitru Popa**